

Pálnagy László

L A L A

és az önkormányzat

t á r s a d a l o m s z a t í r a

CyberBooks

2003

A könyvben elképzelt helyszínek, kitalált szereplők vannak.

A valósághoz való legcsekélyebb hasonlóságuk, kizárólag a véletlen műve!

e-book version

ALL RIGHTS RESERVED

————— CyberBooks Kiadó —————
2003

PÁLNAGY LÁSZLÓ

LALA

ÉS AZ

ÖNKORMÁNYZAT

TÁRSADALOMSZATÍRA

BEVEZETŐ FEJLEMÉNY

Reggel lett. Az ébresztőóra rádiója – már egy ideje – bömbölve ontotta magából a zenei szerkesztő kedvenc slágereit. Rápillantottam azokra az utálatos-vörös digitális számokra.

- **Fel kell kelned!!** - üzenték...

Nyújtózkodtam, sóhajtoztam, s a zene ütemére lengve odabotorkáltam a redőny foszladozó gurtnijához.

Nekiveselkedtem, s a dobszólón bevadulva, hirtelen megrántottam. A reggeli napfény gyönyörű sugarai boldogan hancúroztak odakinn a szemközti ház szürke betonfalán...

Valószínűleg.

Mert ebből nekem semmi sem jutott. Kókadtan néztem a kezemben csüngő gurtni darabkát. Ott kornyadozott, szinte vigyorgott. A sötét redőnnel együtt, ami szemtelenül, mozdulatlanul egy beszorult szúnyog áriáját hallgatta... Győzelme teljes tudatában.

Na itt kezdtem el gyanakodni erre a napra...

A fővárost elhagyva, lehúzódtam egy útszéli parkolóba, előkotortam a térképet, s míg a szendvicsemen rágódtam, kikerestem Pusztahórekettyést.
Meglett.

Hümmögtem egyet. Majd megittam a zacskóból a kakaót, ami jó szokásához híven ma is az ölembe ömlött, de csak aztán, hogy a fogaim közé szorult a lerágott zacskósarok.

Elindultam.

Próbáltam jó pofát vágni a dolgokhoz, még a rám előző bunkót sem anyáztam le magamban. Csak 'jónénikéztem' egy picit. Elvégre nyaralni megyek vagy mifene. Ráadásul ingyen. Vidékre. A barátomhoz. Akinek a felesége a Pusztahórekettyés és Bülüncdülő Képviselőtestületek Körjegyzőségének körjegyzője, vagy pontosabban: körjegyzőnöje. Ó...az én Gizikém... Berciék már több mint egy éve leköltöztek. Szolgálati lakást kaptak. Beintettem a soron következő bunkónak, kitettem az irányjelzőt, s letértem az autópályáról.

Csuklottam egyet.

- **Na...már emlegetnek...** - futott át rajtam.

Eszembe jutott Berci telefonja. Ami olyan váratlanul ért, mint derült égből a villámcsapás, hiszen nem igazán tartottuk a kapcsolatot amióta lementek.

Meghívott nyaralni.

- **Van minden, csak a fogkeféd hozd...** - mondta a félórás beszélgetésünk végén.

Csak az a furcsa kuncogása zavart... Most is itt csengett a fülemben.

Ekkor kellett volna visszafordulnom.

1. FEJLELMÉNY

*Vendégségbe indultam, diliházba érkeztem...
Megtudtam, hogy aki másnak vermet ás, mint a
hazugembert, de csak akkor, ha jobb ma egy veréb, mint
beszélni ezüst...*

Az ápoló rángatta, cibálta a fehér masnit. Az egyik balkezeivel. Mígnem sikeredett végleg kibogoznia. Naná, egy jól szituált boggá.

Egy irdatlan nagy görccsé.

Most azt rángatta tovább. Közben folyamatosan átkozódott. A legszebb szavai a hím ló fertelmes méretű, monumentálisra fejlődött fajfenntartó szerve cselekedeteiről áradoztak...

Úgy látszott, nem akartak engedni.

Se a tagbaszakadt mamlasz, se az a rohadt csomó. Nagyon megszerethettek az eltelt két nap alatt. A kényszerzubbonyon már két görcs elszakadt, de a többi még mindig tartott.

Azok a vadbarmok jó ráhúzták...

A pici szobát betöltötte a fertőtlenítő szaggal elvegyült kaparós szilvapálinka bűze. Ez utóbbi a suta megszabadítómból áradt. A másik ágy szélén ült Berci. Sápadtan, szabadkozva nézett rám... Közben nagy hangon bízatta a behemót ápolót.

A félig nyitott ajtón át - a folyosóról - beszűrődtek az odakint sétálgató ápoltak halk, vagy annál hangosabb vartyogásai...

Jobb híján azzal ütöttem el az időt, hogy próbáltam értelmezhetővé tenni egyiket-másikat a vaskos hangzavarból.

A káoszból.

- **Dodó vagyok! Dodó! Dodó vagyok...** - sutyorogta valaki.

- **Az úttörő sohasem hazudik, ha lop! Az úttörő sohasem néz egyenesen a mellbimbókra! Az úttörő tizenkét feketepontot sohasem kaphat! Az úttörő csak piros pontot kaphat! Az úttörő köteles minden nap fogat és lábat mosni! Az úttörő sohasem bántja az erősebbet! Az úttörő mindig segít az öregeket az úttestre lökni... Hihihih... Az úttörő...** - rikoltozta véget nem érően egy vékonyka hang.

- **Üsd a tökét ne siránkozz!!! Ne szisszenj oda minden kis szilánkhhoz!!! Papparapparamm... A kölni óóóó... kölni, a svájci óóóóó.... svájci... Papparapparamm...** - harsogta hamisan egy dalos kedvű ápolat.

- **Naaa... Engedj... Naaa... Engedj... Naaa... Engedj... Naaa... Engedj... Naaa... Engedj... Naaa... Engedj...** - ismételte megállás nélkül valaki.

- **Tűzoltó leszek és datolya, legyeket terelő juhász, csak aludj el szépen kis...** - motyogták ketten, teljesen egyszerre.

- **Hol az agronómus! Hol a Vb-titkár elvtárs?! Hol a Tsz-elnök?! Hol van ma a pártgyűlés?!** - visította egy vékony női hang, ami kicsit később hirtelen elnémult és heves lábdobogásra váltott át.

Ajtók csapódtak, aztán váratlanul teljes csend lett.

Rajtam éppen az utolsó kötést lazította a szeszkazán. A világoszöld ruhás medve, de úgy, hogy közben a bal vesémbé térdelt.

Persze most nem direkt...

Nem úgy, mint tegnapelőtt este a többiek. Akik bizony alaposan helybenhagytak. Ez a példány már csüggedten, lecsendesedve tette a dolgát. Rég nem káromkodott, csak artikuláltan szuszogott.

Végre-valahára a folyosón lépkedtünk.

Sehol senki. Csak a hosszú, kockaköves, félhomályos folyosó. Beszélni akartam, már nyitottam a számat, de Berci ijedten leintett. Az ujját a szájára szorítva jelezte, hogy hallgassak.

Belenyugodtam.

Lopva a baloldalon lihegő óriás felé sandítottam. Csak mereven bámult, fásultan lépdelt, miközben előrehajolva imbolygott és erősen igyekezett megtartani az egyensúlyát. Az oldalán lévő hatalmas kulcskarika ezernyi apró és nagyobbacska kulcsai öklömnyi zenekarként adták az ütemet. A csörrenések vészjóslóan visszhangoztak.

Lépkedtem. Egyre lépkedtem. Mintha lebegtem volna...

Kissé szédültem. Nem is annyira a verés fizikai gyötrelmeitől voltam kikészülve, talán inkább az elszenvedett pszichikai hatások miatt. Míg a végtelenbe nyúló folyosón lépkedtünk, visszaidéztem az elmúlt két nap gyötrelmeit...

A

kétórányi álmosító autókázás után,

megpillantottam egy benzinkutat. Azt hittem már mindegyik fajtát ismerem. De ez valami új volt. Egy óriási pöttyös kecske volt az emblémája. Rém ronda egy jószág - állapítottam meg magamban. A szikrázó déli napfényben élénken ragyogtak a hófehér alapon éktelenkedő behemót piros foltok.

A most is világító neon betűk, fennen hirdették a furcsa nevet;

PUBI BUBI DUBI OIL

Döbbsenten kanyarodtam oda az ólommenteshez. A benzinkutas kilépett az üvegkalitkájából. Akkor láttam meg, hogy az arca egyik fele feketére volt festve. Valószínűleg azért gondolhattam ilyen magabiztosan a fejfestés mivoltára, mert a kezei viszont fehérek voltak. Csakúgy, mint a ruha. A piros pöttyös kezeslábas.

Próbáltam palástolni csodálkozásomat.

Kis biléta fityegett a baloldali zseb felett. Rajta a névvel; Józsi. Az idősödő ember fülig érő szájjal, udvariasan köszönt, készségesen teletankolta a kocsit, lemosta a szélvédőt az odakészített vödörből, és szapora léptekkel elindult a visszajáróért.

Ezek után kissé restelkedtem magamban, a kezdeti előítéletem miatt, sőt már-már megharagudtam magamra. Itt ez a jóember, dolgozik, mosolyog, mindenben kedvemre igyekszik lenni, én meg... Biztos reklámfogás az a festés, vagy valami bőrnyavalya, vagy tudom is én, mi...

Hogyan jövök én ahhoz, hogy egy ilyen jóra való, szorgalmas embert elítéljek a bőrszíne alapján...

Így dohogtam magamban, amikor szaporán lépdelve hozta a visszajárót. Benyújtotta a letekert ablakon. Megköszönte az aprót. S egy kis, vaskos könyvet nyomott a kezembe. Mint a cég ajándékát.

Ámulva néztem rá.

Na de ilyen... Itt a világ végén kell megtanulnom milyen egy európai szintű kiszolgálás...

Hebegve megköszöntem, s elvörösödve az önvád és a meglepődések kölcsönhatásaitól, megkérdeztem tőle, hogy messze van-e Pusztahórekettyés?

Ekkor a kútkezelő ujjongva ugrálni kezdett, s örömrivalgásban tört ki, hogy hurrá egy valódi turista... Aztán miután egy kissé csitult a túlárado boldogsága, fülig érő szájjal közölte, hogy csekély tíz perc, és hipp-hopp már ott is vagyok ezzel a remek kocsival...

Kábultan, megszégyenülten vezettem tovább. És még én hittem magamról, hogy pozitív gondolkodó vagyok?

Az út gyönyörű erdők, völgyek, dombocskák között kanyargott. Forgalom semmi, már egy jó ideje egyetlen autót sem láttam. Egy busz, vagy egy kamion lehetett az utolsó szembejövő közlekedési eszköz, amire emlékszem.

Ekkor tűnt fel, hogy se előttem, se mögöttem nem láttam senkit. Semmilyen járművet. Kissé mellbevágott a felismerés. De mivel tudtam, hogy a két picinyke falut hatalmas hegyvidék öleli körül, és kizárólag ez az egyetlen út vezet hozzájuk, nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget az ügynek.

Mint utóbb kiderült, ez súlyos hiba volt.

A következő kanyar után felbukkanó bisztró látványa már egy éremlyült boldogságban úszó városi fickót készített megállásra. Aki biztos tudatára ébredt, hogy vannak még jó emberek, szuper helyek a világban.

Aki rájött, hogy igen, ez az, ezt kerestem, ezt akarom, így kell kezdődni egy igazi nyaralásnak!

A baloldalon húzódó sűrű akácerdő susogó lombokkal sandán figyelte, amint bekanyarodtam a hófehér ragyogást sugárzó, apró kövecskékkel behintett takaros tisztásra. Odébb öt vagy hat óriási fenyőfa nyújtózkodott kecsesen a felhőtlen elégedettségben kéklő égbolt felé. A háttérben egy jókora hegygerinc emelkedett a vaskos gerendákból készült, nádtetős, egyszintes épület mögött. A teraszon rusztikus fabútorok. Körben tuja, fagyalsövénny és egy hatalmas fűzfa. Mellette a parkoló, benne két-három autó és pár csillogó, méregdrága motorkerékpár.

A balkonon vidám társaság ebédelt egy összetolt asztal körül.

Nagyot dobbant a szívem, s az utolsó kétségem, gyanakvásom is elszállt. Nyomtalanul...

Kár. Jobban oda kellett volna figyelnem. Sokkal jobban.

A míg a rendelésre vártam, a nagyon, de nagyon erős és rendkívül zamatos kávémat kortyolgattam. Közben

a távozó társaság után rendet rakó pincérlány barna combjain merengtem.

Ami minduntalan kivillant.

Észrevette. Diszkréten rám mosolygott. Ettől zavarba jöttem, s ezt palástolva a kis, vastag könyvet kezdtem el nézegetni, amit a benzinkutas adott ajándékba.

Közben a komótosan távozó autók után sandítottam. Nem a falu felé indultak. A kissé lassítottak az útjelző tábla mellett, aztán az első autó vadul kilőtt és csikorgó kerekkel kikanyarodott a lejtős útra. Aztán a másik is. Elszáguldottak. Arra, amerről én jöttem.

Aztán elállt a szívverésem!

A harmadik kocsi lelassított, majd a Pusztahórekettyés felé mutató, irányjelző táblánál megállt, és a letekert ablakból többen kiköptek. Azután porfelhőt és kavicsesőt maguk mögött hagyva, bömbölő motorral a többiek után száguldottak.

Megbotránkozva szemléltem az esetet. Még a szép combokról is elfeledkeztem.

Meg sem lepődtem, amikor a személyzet kirohant és ordibálva a kocsik után rohant. Majd felhagyva a reménytelen üldözéssel, rám sötét pillantásokat vetve visszavonult a Toboz-bisztró sejtelmes rejtekébe.

Kényelmetlenül feszengeni kezdtem.

Kiszolgáltatottnak és tehetetlennek éreztem magam. Én, a vendég. Valahogy szerettem volna bizonyítani, hogy csekélységem jó vendég, én nem vagyok olyan, mint azok, én rendes ember vagyok...

A pincérnő szúrós pillantása volt a végső csapás. Zavaromban kilötyt a kávé. Ijedten pillantottam körbe.

Szerencsére a séfet és a két pincért elnyelte az ajtó, a pincérnő már háttal állt, mást meg nem láttam.

Huhhh... Hirtelen nagyon magabiztosnak, menőnek szerettem volna látszani. Áááá... Jött az ötlet... Előkotortam a mobiltelefonomat.

Bercit próbáltam hívni. Nem sikerült. A nulla térerőt igyekeztem egyesre váltani. Vadul lengetve emelgetve a kis készüléket. Mindhiába.

Egy idő után feladtam, s a befelé induló pincérnő gunyoros tekintetét magamon érezve, lángoló arccal elvörösödve újra a könyv után nyúltam.

Míg a bibliaszerű könyv címének aranybetűire bámultam, megállapítottam magamban, hogy nem is szépek a lábai.

Középszerűek. Sőt. Satnyák...

A következő pillanatban, háromszor is meg kellett

dörzsölni a szememet. Azt hittem, hogy rosszul látok. Az ajándékkönyv címe volt rám ilyen hatással. Micsooodaaaa?!

De jól láttam. A könyvön cirkalmas, apró aranybetűkkel ez állt;

AKI MÁSNAK VERMET ÁS, MINT A
HAZUGEMBER, DE CSAK AKKOR, HA JOBB MA
EGY VERÉB, MINT BESZÉLNI EZÜST...

Még mindig azt hittem, hogy rosszul látok. Mi ez, valami újabb reklám-trükk?! Nem elég nekik a fekete fél-

fej... vagy fél-fekete fej... vagy mi a franc se tudja mi fene színű kobak?!

Ebben a pillanatban, elegendő lett az egészből.

Robbanásszerűen kitört rajtam a fáradtság. Eszembe jutott a redőny, a bunkók az úton, a benzinkút hülye, piros pöttyös kecskéje, a kút béna neve, az előbbi köpködős jelenet, az igazságtalanul vádló, sötét női pillantások...

Naaa és... a pincérnő raannddaaa lába!

Ekkor érkezett meg az ebédem. A kihűlt leves, benne feketére égett kenyérdarabkákkal. Egy félig megrágott rántott hússzelet... Amit történetesen már láttam egyszer, akkor, amikor az előbb visszavitték az túloldali asztalról. Mindez valami sárgás-barna trutymóval körítve, ami alatt - feltételezésem szerint - rizsmaradvány lehetett.

Mindezt egyszerre hozták, nem pedig egymás után, ahogy kell, fogások szerint, sorban... Előbb a leves aztán a többi...

Levágták elém az asztalra.

A meglepődéstől minden dühöm elszállt. Tátott szájjal néztem a ronda lében úszkáló mobiltelefonomat.

A könyvet még mindig a kezemben tartva, lebénulva meredtem a két hatalmas termetű pincér árnyékában leledző provokációra. Nem vagyok én hülyegyerek... Azonnal rájöttem. Ezek bunyózni akarnak!

De hát miért?! Hát én köptem le azt a táblát?! Különben is! Mit vannak úgy oda?! Beleszerettek abba a francos falunevükbe?!

Ekkor felülkerekedett bennem az igazságérzet.

Úgy éreztem, eljött a második lovagkor ideje. Most kaptok. Hahaha... Hát én a helyi körjegyzőék barátja lennék... Vagy mifene! Majd adok én nektek!

S a veszéllyel nem törődve, a két óriásra rá sem pillantva, megfogtam a levesestányért és vad lendülettel kihajítottam a teraszkorlát felett. Három másodperc múlva követte a másik edény is.

Pörögve.

Elégedetten néztem fel a fölém tornyosuló pincérekre. Azok összenéztek, vörösre lobbant a képük és állati hörgéssel, istentelenül ordítva rám vetették magukat...

Volna.

Ha az ebben a pillanatban kilépő szemüveges, alacsony úr, nem állítja meg őket, egy apró kiáltást követő egyetlen kézmozdulatával.

S míg azon töprengtem, hogy a fenébe vehették ilyen komolyan a hátuk mögött némán közeledő főnöküket, az addigra az asztal mellé ért, s udvariasan meghajolva rám köszönt. Majd behízeglő hangon megkérdezte, hogy mi a probléma?

Én először gyanakodva pislogtam, attól tartva, hogy ez további provokáció. De mikor a két vicsorgó pincérre néztem, akik öklüket ropogtatva, de engedelmesen hátrébb húzódva fújtattak, miközben gyilkos pillantásokat eregettek felém, rájöttem, hogy csakis valódi kedvesség csenghetett az iménti hangban.

Kissé lehiggadva, de még mindig remegve a búsképű lovag és a szélmalmok összecsapásának izgalmától, azt válaszoltam;

- **Talán a beosztottait kérdezze... Azok jobban tudják, hogy miért a kutyaeledelt akarták nekem felszolgálni?!** – mondtam éles, sértődött hangon.

- **Kutyaeledelt?!** – hökkent meg a fess öregúr, s kérdőn felhúzva dús szemöldökét, majd a szemüvege fölött szigorúan a két pincérre nézett.

- **De Főnök, mi csak a parancsot telj...** - motyogták mindketten, teljesen egyszerre.

- **Csend legyen!** – vágott az a szavukba – **Tűnjetek a szemem előtt...** - s míg azok szaporán távoztak, felém fordult – **Leülhetek, míg tisztázzuk az esetet?!** – kérdezte kedvesen mosolyogva, mire én a fejemmel intettem, hogy igen.

- **Szeretném Önt kárpótolni, és felajánlom, hogy személyesen felügyelem a rendelését, amire természetesen a vendégünk...** - mondta.

- **Ááááá... Én voltam túl heves...** - szégyelltem el magam a kedves öregúr gesztusán meglepődve – **Csak rossz napom volt... Elnézést... Nem fogadhatom el...** - hebegtem zavartan.

Végül egy párperces kölcsönös udvariaskodás után, megegyeztünk egy menüben, amit meg is kaptam, el is fogyasztottam.

A két vadbarmot nem láttam többet. A pincérlány szolgált fel, akinek időközben ismét megszépültek a lábai.

Végül az autómig kísért az öregúr. Egész jól elbeszélgettünk. Megkérdezte, hogy merre megyek, mire én csak annyit mondtam, hogy átutazóban vagyok. A

történetek után nem akartam felhozakodni a Berci-féle barátsággal, nem akartam lejáratni őket, hogy micsoda tányérdobáló, bunkó városi látogató jött le hozzájuk nyaralni...

Végre-valahára elköszöntünk egymástól.

Amikor az ominózus tábla mellé értem, akkor éreztem először igazán, hogy inkább vissza kellene fordulnom. Kicsit tétováztam, azután gázt adtam, és elindultam eredeti célom, Pusztahórekettyés felé.

Vesztemre.

A sűrű erdőben kanyargó keskeny aszfaltút egyik rövidke egyenes szakaszában egy kis, oldalsó mellékútra húzódtam. Úgy éreztem, nem állíthatok be ilyen zaklatottan, feldúltan Berciékhez...

Próbáltam egyet szundítani.

Nem sikerült. Kiszálltam. Átsétáltam a túloldalra. Bebámultam a sötétlő erdő fái közé. Felnéztem a ragyogó égre. Két óra felé lehetett. Elmentem a kocsiig, előszedtem a térképet. Az autó orrán kiterítettem.

Megkönnyebbülten láttam, hogy már csak olyan öt kilométernyire lehetek a falutól. Kis fekete pötty jelezte tőle balra Bülüncdülőt. Aztán semmi. Csak a hegyek.

- **Ide még a madár sem jár** – jutottak eszembe Berci szavai.

Egyetértettem vele.

Itt megint elkövettem egy hibát. Ha a térképet egy kicsit jobban megnézem, talán észreveszem azt a parányi sárga

karikát. Azt a jelet, ami a valóságban szinte karnyújtásnyira volt tőlem.

Megrezzentem. Valami erdei állat szaladt át az úton. Visszaültem a kocsiba. Megint lehunytam a szemeimet. Semmi. Nyúltam a kulcsért, aztán meggondoltam. Eszembe jutott a hülye című könyv. Elővettem.

Azon még mindig ez állt;

AKI MÁSNAK VERMET ÁS, MINT A
HAZUGEMBER, DE CSAK AKKOR, HA JOBB MA
EGY VERÉB, MINT BESZÉLNI EZÜST...

Kinyitottam.

„...*Pusztahórekettyés és Bülincdűlő Képviselőtestületeinek Különkiadványa...blablabla nyomdai adatok...felelős szerkesztő; Kupáncsap Mihály polgármester...*”

Olvastam az első, belső oldalon. Tovább lapoztam.

„...*Helyi Hatáskörű Önkormányzati Határozatok Millenniumi Kézikönyve...összeállította; Pocak Bertalanné Dr. Incyfinczer Gizella címzetes körjegyző...*”

- **Nahát! A Gizi!** – kiáltottam fel magamban – **Azannya, a Gizike...**

Máris jobban kezdett érdekelni a könyv. Büszkeség járt át. Megpörgettem a lapokat. Megnéztem az utolsó számot. 598. Ez már igen... Jó vastag... Na... Majd a nyaralás alatt átnézem. Kiolvasom Gizike könyvét...

Letettem.

Eszembe jutott a cím.

- **Óóóó! Biztos, valami rébusz...** – gondoltam magamban. Tévedtem. Végzetesen. De erre csak jóval később ébredtem rá.

Elszundítottam...

Arra ébredtem, hogy megragad egy vaskéz. Aztán még egy. Az acélos ujjak szorították a torkom. Míg tehetetlenül kapálództam, a másik oldalt feltépték az ajtót. Már négy kéz markolt... Gazdáik lerántottak a földre. Vörös köd kezdett lebegni előttem.

Megtámadtak - futott át rajtam.

Előbb a két bőrruhát láttam meg. Kívül tele voltak szegeccsel. Belül meg izommal.

Nem kíméltek.

Az egyik ököl, egyvégtében a gyomromat püfölte. Az alak, aki ennyire szeretett dobolni a hasamon, fél térdre ereszkedve próbálgatta eme drasztikus zenei tehetségét, miközben a másik kezével egyfolytában a torkomat szorongatta. A túlsó agyonszegecselt ruhájú, valószínűleg nagy sportbuzi lehetett, mert focilabdának nézett.

Jó hegyes csizmái voltak.

Míg nyögve és jajgatva a véres füvet köpködtem, az oldalra leszorított fejemből kibámulva gyönyörködtem a krómozott chopperükben, amik az út szélén csillogva álltak.

Ekkor érkezett meg a következő motor.

Amikor az alacsony, szintén bőrruhában feszítő motoros levette a sisakot, hirtelen leesett a tantusz.

- **A két pincér és a főnök!** – villant belém, egy gyomorszájon vágással egy időben, a fájó felismerés.

Mire az öreg - a sisakját vigyorogva lengetve – odaért, addigra egy fához kötöztek.

- **Engedjete el szemetek!** – üvöltöttem.

De ebből a valóságban csak némi gyengécske nyekergés hallatszott, ami részben az elszenvedett verés, s részben a számba gyömöszölt izzadtság ízű motoroskesztyűnek volt köszönhető.

Lényeg a lényeg, innen már egy órán belül egy valódi kényszerzubbonnyban találtam magam.

Ízlésesen benyugtatózva. Szorosra kötözve.

Másnap egy okkersárga falú szobában tértem magamhoz. Homályosan felrémllett, hogy a verés után betuszkoltak egy később érkező fekete mikrobuszba.

Ami viszont még mindig világosan előttem volt, az a felírat, ami kikirics színeiben ott díszelgett az autó oldalán;

POLGÁRŐRSÉG PUSZTAHÓREKETTYÉS & BÜLÜNCDÜLŐ

Aztán se kép, se hang. Utána verésre ébredtem. Később egy csomó fehérköpenyes jött. Álom. Doki. Injekció. Álom. Doki. Injekció. Álom. Doki. Injekció...

Végül Berci.

Most meg itt megyünk a hosszú, kongó folyosón.

Itt lépdelünk. Ballagunk. Kifelé. Legalábbis remélem...
Visszagondoltam az ébredésre.

Berci állítása szerint öt-hat órát töltött az ágyam mellett, mire végre-valahára teljesen magamhoz tértem. Emlékszem, hogy rácsodálkoztam az okkersárga szobára. Beugrottak az emlékek. De már az sem érdekelt. Pedig megverték, elhurcoltak, megkötözték. Itt megint rendszeresen elpáholtak, túvel böködtek. De nem érdekelt.

Itt volt Berci. Ez a lényeg... Csak ez.

Eleinte nagyon boldog voltam. Aztán már nem annyira... Ugyanis előadta, hogy mi is a helyzet... Na meg azt is, hogy mi vár rám...

Elmondása szerint, az volt a szerencsém, hogy Gizike az egyik aláíró a pszichiátriai beutalóknál. Ugyanis ez itt egy elmeorvosok intézet. A múlt rendszer maradványa. Volt pártszanatórium... Jelenleg a Pusztahórekettyés és Bülöndűlő Önkormányzatai üzemeltetik.

Gyógyüdülőként.

Elmeorvosgyógyüdülőként...

Gizike azonnal kiszúrta a nevem. Őt felhívta, ő meg a polgármestert, aki a Polgárőrség parancsnoka is...

Mentették a menthetőt.

Gizike befolyása által sikerült az ügyet enyhíteni, és a Polgárőrség könyörtelen gépezetét leállítani. Így aztán

elintézték, hogy feltételesen kijöhessek, amíg az ügyet lezárják. Ideiglenesen a felügyeletükre bíztak. Pontosabban Bercire. Aláírást kaptam vele, hogy nem hagyhatom el a két település közigazgatási területét.

Szédelegtem...

Mivel Bercinél volt egy jegyzőkönyvi példány, s én akkor még a mellényecském kétbalkezes kibogozójára vártam, megkértem, hogy ugyan olvassa már fel azt a részt, ami az állítólagos bűneimről szól...

Nekifogott.

A polgárőrök és a bisztró személyzetének egybehangzó állítása szerint, én fizetés nélkül távoztam az Önkormányzat által üzemeltetett Toboz-bisztróból.

Itt feljajdultam.

Továbbá a személyzet egyik tagjára - a HHÖHMK 22. sz. Határozatában betiltott, és jelentős, kiemelt összegű pénzbírsággal szankcionálható *'pornográf jellegű combra pillantást'* kezdeményeztem, amit a rejtett kamerás felvétel igazol...

Itt rákvörösre válva megkérdeztem Bercitől;

- **Mi fene az a HHÖHMK?!** – s hevesen izzadni kezdtem – **Naaa... És mennyit akarnak velem fizettetni?**

Megmondta.

Megfordult körülöttem a világ.

Továbbá kiderült, hogy a HHÖHMK az a hülye című könyv alcímének a rövidítése volt... A fizetni való bírság pedig négymillió euró... Sőt! A tartozás törlesztő részleteként a HHÖHMK 121539. sz. Határozata alapján, már le is foglalták a kocsimat...

Ekkor még jobban kivert a víz.

Kezdttem kapizsgálni a dolgokat...

A Helyi Hatáskörű Önkormányzati Határozatok Millenniumi Kézikönyve... HHÖHMK. Amit ráadásul az én Gizikém írt... Éppen ez tesz be nekem?! Pont a gyerekkori szerelmem könyve taszít teljes anyagi és végső erkölcsi romlásba?! Az enyészetbe...

Keserű szájjal tovább faggatóztam.

- **Mi a jelentése a főcímnek?!**

Berci azt mondta, hogy azt majd később elmondja, de előbb felolvassa még a többit is...

- **Többsiiiiitt?! – visítottam fel – Milyen többit?!**

- Ezek után a falu útbaigazító tábláját leköpve és kétszer gyors egymásutánjában a feje fölött átívelően levizelve, kipörgő kerekkel defenzív gyorshajtást tanúsítva megrongálta a parkoló kihajtójának porrétegét, s a lehúzott ablakból derékig kihajolva, csupasz fenekét láttatva több légszennyező, ózonlyuk tágító, környezetkárosító, feltehetően mérgezett szellentést hátrahagyva, erőteljesen visszaordította a személyzet rokoni ágait sújtó, erkölcstelen, jó ízlésbe ütköző, trágár, vulgáris megjegyzéseit. Ezáltal a HHÖHMK 45/589/369/547 és 111-es számú határozatait megsértve, alapos indokú üldözésre készítette a Polgárőrség ott jelenlévő tagjait. Később lesből rájuk támadt, professzionális, romboló technikával ütlegetni kezdte őket, amikor is csak az időközben megérkezett erősítés mentette meg a jelenlévők hamvas életét. Ezáltal a HHÖHMK 1875687. számú határozata alapján az ügy végeztéig a PBÖ Gyógyüdülőjében kell kivárnia az eljárások lefolytatását, természetesen az ápolási költségek

kedvezményes, 700 %-os megtérítése mellett. – fejezte be Berci.

És hab a tortán... Mindezt még alá is írtam...

Még tiszta szerencse, hogy Berciék kiálltak mellettem. Kimehetek... Náluk lehetek.

Pár nap, és hipp-hopp tisztára mosom magamat – gondoltam naivan...

Most itt megyünk a folyosón. Itt lépdelünk. És végre, becsukódott a nehéz, vaspántos kapu utánunk. Beültünk Berci kocsijába.

Elindultunk. A kocsimra gondolva kissé összeszorult a gyomrom. S míg Bercit hallgattam az itteni életről, egyre jobban megerősödött bennem az a meggyőződés, hogy nem jó helyre indultam nyaralni.

Amikor Pusztahórekettyést elértük, már biztosan tudtam, hogy teljes mértékben igazam van.

Ugyanis míg ő a kocsiját a falutábla melletti garázsok egyikébe beállította, én döbbenten bámultam a bevezető úttest közepére ültetett fasort.

Egy igazi fasort.

Ami ott díszelgett, a terelővonalat követve, végig az egész falun...

Minden fatörzsön egy óriási táblával. Egy-egy felirattal.
Fekete alapon hófehér betűkkel. Ecsettel rájuk mázolva
virított ugyanaz a szó...

Tehén.

2. FEJLEMLÉNY

Míg Gizikét siratjuk Bercivel, a faluismereti tudományok doktora leszek, s minél világosabb lesz a valóság, annál sötétebben látom a helyzetet, mígnem egy kínos pillanatban, végérvényesen elsötétiül előttem a világ...

Mire Berciékhez értünk, már totál zúgott a fejem.

Egész úton beszélt, csak beszélt. Mint kiderült, egy évig nagyjából jól ment minden, de egy napon Gizike nem jött haza.

Ugyanis Kupáncsap Mihály polgármester úr javaslatára 7 napos munkahetet, és napi 23 óra 59 perces munkaidőt szavazott meg Pusztahórekettyés és Bülüncdülő Önkormányzatok Képviselőtestülete az összevont testületi ülésen.

Természetesen egyhangúlag.

Másnap jöttek Gizike ruháiért és a személyes dolgaiért.

Merthogy az egy perc alatt nemigen ér haza, meg vissza. Szabadságot meg csak jövőre adnak. Mindig jövőre... Persze... Ez nemigen törvényes, de hát ki mer itt szólni?!

A sárgaház árnyékában...

Telefonon ugyan tudnak beszélni, de csak napi egy percet engedélyez a HHÖHMK... Bejutni hozzá?! Szinte lehetetlen.

Kéthónapos várólista van. Azért, hogy az ügyfeleknek elmenjen a kedve a hosszú várakozás alatt. A falun kívül

egy régi tsz-féle, sertéstelepi, romos disznóólban kell az ügyfeleknek várakozni. Ott alakították ki az ügyfélvárót. Ráadásul, ha valaki kimegy a helyiségből, újból kezdődik a hatvan nap... WC nincs, úgyhogy előbb, vagy utóbb biztos ki fog menni...

Berci többször megpróbálta.

Először négy napig bírta. Aztán bepisilt. Később bilit akart becsempészni, de elkobozták. Három hónapra a tiltólistára került... Párszor még nekifutott, azután feladta.

Kiderült az is, hogy azt a könyvet ugyan Gizike írta, de hát azt is hogyan?!

Mert bizony a polgármester álnok mesterkedései állnak a háttérben. Ő találta ki az egészet. A testület meg bólogatott. Meg a falu is. Mindenki. Mert aki nem, annak irány az üdülő...

Az elmeegógyó intézet.

Mehetnek a régi rendszer odacsukott garnitúrája után. Ott van mind. A volt párttitkártól a KISZ-titkárig... Tanácselnök, tsz-elnök... Meg a többi... Azóta Kupáncsap az úr.

Aki a polgármester útjában áll, ott végzi.

Gondoskodik róla a Polgárőrség. A bőrruhások. Száznegyvenen is megvannak. Bár nincs róluk pontos adat. Senki nem tud semmit... Ami biztos: adó-vevők, számítógép, mikrobuszok, fegyverek, gyors motorok, tonnányi izmok...

És mindenütt ott vannak.

A rejtett kamerákkal együtt. Meg a lehallgatókkal. A poloskákkal... Na és a besúgókkal. Mert itt szinte mindenki spicli. S akit elkapnak?! Irány a gyógyó. A többit meg elintézi a HHÖHMK.

Gizike tehetetlen.

Főleg most. Csak íratják vele a sok határozatot. Kupáncsap kitalálja, a testület előre megszavazza, Gizike létrehozza... Munkaköri kötelessége.

Így megy ez.

Amikor rájöttek, hogy mi is folyik itt valójában, próbáltak ellenállni, de majdnem bekerültek...

Na ugye hová?!

A felmondás sem járható út. Ötéves felmondási időt szavaztatott meg az a szemét görény. S ha életbe lép, azonnal ötvenéves jutalom-halasztást kap, amíg az ingyenes, kötelező szanatóriumi beutaló kapcsán kivizsgálják a megtévedt munkavállaló és az összes rokona egészségi állapotát.

Sőt Berci azt is megtudta, hogy Gizikét azzal tartják sakkban, hogy a drágalátos Bercikéje mehet végleg üdülni, ha nem teszi azt, amit elvárnak tőle...

Úgyhogy Berci barátom itt könnyes szemekkel vallotta be, hogy nem nyaralni hívott, hanem azért, hogy segítsek kiszabadítani Gizikét a Hivatal karmából...

A testület és a polgármester kezei közül.

Az is kiderült, hogy nem kuncogást hallottam a telefonban, hanem zokogást. Igazat nem mondhatott a lehallgatások miatt...

A falut meg elhagyni?! Egyenlő az önkéntes gyógykezeléssel. Itt minden út odavezet. Bárkit elkapnak.

Itt szaporán bólogattam. Igen. Tudom.

Szegény Berci, majd belehal a nagy bánatba. Mondjuk az igaz, hogy amúgy nem zaklatják, mert mikor idejöttek első lelkesedésében – művész ember lévén – elkészítette a polgármester háromszoros életnagyságú fémszobrát. Már

ezerszer megbánta. Csak akkor olyan boldog lett, hogy végre egy pénzes munka... Meg az ihlet...

Ilyenek a művészek. Nem tudnak ellenállni az önmegvalósításnak.

Jól megvalósította önmagát...

Bár azóta Kupáncsap igencsak imádja. Most verseket írogat a helyi újságba. Amolyan megtévesztésnek szánja, nehogy rájöjjenek, hogy el akarja szöktetni Gizikét...

Velem. De valamit csak megsejtettek, hiszen engem alaposan csapdába csaltak. Legalábbis Berci szerint. Háááát...

Nem is tudom. Lehetséges. Mélyen hallgattam az éttermi igazságról. Nem mertem elmondani, hogy kidobáltam a tényérokat.

De az valóban tény, hogy most egy cipőben járunk.

Már nem is fájt annyira, az autó elvesztése.

Kit érdekel az a vacak kocsi...

Amikor Gizikét kell megmenteni! Amikor Berci barátomon segítenem kell!

Megcsapkodtam a vállát, és azzal vigasztaltam;

- Minden rendben lesz. Nyugodj meg Bercikém. Majd meglátod, hogy minden rendben lesz!

Mint később kiderült ez volt az eddigi legnagyobb tévedésem.

Míg Berci a kajával bíbelődött, én kérdésekkel nyaggattam, bár jobban szerettem volna Gizikének

telefonálni, de a megmentésemkor az egész heti percadagot felhasználták...

- **Mi ez a fasor az úton?** – kiáltottam ki a hallból, miközben az egyik kényelmes fotelban a jegesre hűtött „Kupán-csapolt arany habság” elnevezésű, vízízű, helyi főzésű sört iszogattam.

- **Ja, a fatehenek!?** – kérdezett vissza, mire én a csodálkozástól félrenyeltem, és két krákogás között visszakurjantottam a konyha felé.

- **Fatehenek!?** – s kezdtem gyanítani, hogy az mind semmi, amit eddig megtudtam.

- **Ja, ja... Fatehenek.** – mondta két kavarással. Én addigra már a nyakában lihegtem a kíváncsiságtól, és a bal mutatóujjam bordabökdöséseivel noszogattam, hogy ugyan nyögje már ki a titok nyitját.

- **A fasor az úton. Azok a fatehenek.** – mondta teljes lelki nyugalommal, mintha csak a pontos időt közölné.

- **A fasor az úton... Jó, jó. A fabocik. Oké. Ennyit már összeraktam. És!?** – kérdeztem, miközben elkönyveltem magamban, Berci vagy hülyébb, vagy szemtelenebb lett. S a jókora pocakjára sandítottam, célpontot keresve rajta egy erőteljes jobbhorog erejéig.

- **Hogy mi is ez a fasor az úton? Hüm...hümmm. Fasor, a fasor... Mi is lehet... a fasorocska... az a sok-sok fatehenecske-fácska...** – s felém lesve vigyorogva megelőzött, és könyökkel úgy gyomron vágott, hogy a sörösüveg belerepült a pörköltbe.

Most jöttem rá, hogy cukkol. Hát persze! Értettem meg hirtelen. Hisz végre itt van a barátja, akivel beszélgethet, megoszthatja bűjät-baját!

Én.

A Lala.

A gyerekkori pajtás. Akivel jóban-rosszban, tűzön-vízen. Aki érte lemondott még a gyermekkori szerelméről is. Az ő kedvéért.

Gizikéről.

Berci kedvéért, aki Lala barátja, akivel annyi mindent együtt csináltak, hogy az már történelem. Itt van újra. Megjött. Együtt a nagy csapat.

Lala és Berci.

A két jómadár.

Na és Gizike?

Hát... Majd ő is itt lesz!

A volt szomszéd lány. Akit annak idején elosztottunk egymás között. Én szeretem kiskorunkban, ő szereti nagykorunkban. Igaz négy-öt évig is elvitáztunk arról, hogy mikor is van vége a kiskornak, és mikor kezdődik a nagykor...

Gizike meg csak kacagott. Ő egyformán szeretett mindkettőnket. Elfogadta, és maradéktalan hűséggel betartotta a megállapodást. Persze mi is. A két lökött. A dagi és a keszeg.

Aztán a művészeti sulis után én megmaradtam ugyan az írogatásnál, de a számítástechnika végül csak elcsábított. Évek tűntek el nyomtalanul a monitor és a tasztatúra hardver-időnyelő süllyesztőjében.

Túl sokra nem vittem, de azért minden oké. Vagyis az volt, amíg ide nem jöttem. De Berciért és Gizikéért bármit vállalom. Nincs is családom rajtuk kívül...

Ők meg?!

Berci is művészkedett ugyan, de hát mit várjon egy kortárs a jelentől... Gizike?! Amíg a városban volt

aktakukac, nemigen panaszkodott. Összeházasodtak. Gyerek az nincs. De mindig is boldogok voltak. Voltak.

Most meg...

Jól megjárták.

Összegörnyedve néztem rá Bercire. Próbáltam tiszta erőből vigyorogni, hogy értem, értem pajtás...

De a szokásos röhögő-görccsel egybekötött játékos bunyó helyett, inkább egymás vállán zokogtunk Gizike után, amíg a redves kozma döglesztő bűze ki nem zavart bennünket a teraszra.

Ekkor szólalt meg a telefon. Rémülten néztünk össze. Berci odaugrott, felkapta, belehallózott, de nem szólt bele senki. Letették.

A bunkói...

Összenéztünk. Nagyot nyeltem. Ide egy terv kell. Mégpedig haditerv. Ha harc, hát legyen harc!

S míg a szendvicseket rágcsáltuk, elmondtam az ötletemet Bercinek. Nagyon jó lehetett, mert még az evést is abbahagyta, s máris indult volna... De lecsitítottam.

Majd holnap.

Most még korai. Ráadásul többet kell tudnom, ha sikerre akarjuk vinni a napóleoni stratégiámat.

- **Na Bercikém, mi is ez a fasor az úton?** – kérdeztem újfent.

- **Azt még a rendszerváltáskor ültették. Kupáncsap egyik rokona. Kertészeti árudája van. Olyan nagy szakember, hogy elnézte a terveket, és a baromja az útközepére ültette a kiséfákat. Amikor rátámadott a falu, Kupáncsap megvédte. Kitalálta, hogy a környezetvédelem miatt van így. Sétálóutca lett az egész faluból. Ráadásul olyan szerencséje lett a mocsoknak, hogy egy nemzetközi pályázatot is**

megnyert, merthogy micsoda nagy környezetvédő... Ki is tüntették érte Belgiumban. Európai Zöldcsillag Fénykontúrt Lebegő De Árnyéka Oxigéndúsabb Halványzöldeket Leledző Emberre Ózont Lehelő Békefűszál díjjal. Miért tehenek?! Fatehenek?! Később a Közúti Rt. beperelte Kupáncsapot. Már majdnem le is győzték, hiába volt meg a plecsnije, de az utolsó pillanatban az ügyvédje kitalálta, hogy ez egy közlekedési park. Kisgyerekeknek. Ezek fatehenek, csak kíméletből nem faragják ki igazira, tábla szimulálja. Ki is tették mindenhová az állatok áthaladása táblát. A fatehéncsorda miatt. De ez csak egy ideig volt elég, újabb per lett, akkor meg műemlékké nyilvánították a fáit valami hivatalnok megvesztegetésével. Azzal az indoklással, hogy ha Trójának lehetett falova, neki miért ne lehetne fatehene? Azóta ez az egyetlen hiteles, magyar címeres fatehéncsorda... A Világörökség része. – válaszolta Berci készségesen.

Miközben ecsetelte a meggyőző magyarázatot, a sztori minden egyes fordulatánál a szemöldökömet elkezdtem feljebb-feljebb húzni.

Valahol a hátam közepe tája felé érve abbahagytam. De Berci nézéséből megsejdtettem, hogy nem ez a legfurcsább eset a falu történetében.

Igazam lett.

Ekkor megint megszólalt a telefon. Megint felkapta.

Ugyanaz.

Nem szóltak bele.

Alig tette le, ismét rákezdte a készülék.

Összenéztünk. Talán tízet csöngött. Abbahagyta. Most nem vettük fel.

- Na és a HHÖ-izé könyv, nagyon hülye címe? – kérdeztem, s a soron következő hideg sört iszogattam.

- Semmi. Kupáncsap félműveltségének bizonyítéka. Az agya csúcsterméke. Gizikét alig tudtam lebeszélni, nehogy szóljon neki szerkesztés közben erről. Ez régebben történt. Amikor még hazajárhatott. A bespájzolása előtt. Mondtam neki, ne törődjön vele. Amúgy Kupáncsap szerint ez egy ősi Pusztahórekettyés és Bülüncdülő környékéről származó népi szólás. Azt állítja, hogy a régi öregektől hallotta. Sőt szerinte éppen ezer éves. Azért került a millenniumi kiadványra, hogy *'aki másnak vermet ás, mint a hazugembert, de csak akkor, ha jobb ma egy veréb, mint beszélni ezüst...'* – válaszolta megtörten, miközben egyvégtében a megcsörrenő telefon felé pislogott.

- Na és a pöttyös kecske benzinkút? Az a pubi-bubi nevű? – kérdeztem, tovább, s már én is az ismét vernyákolni kezdő telefont bámultam.

- Az is az övé. Vagyis az önkormányzaté. De az ugyanaz. Tudoom... Mindjárt megkérdezed, miért pöttyös a kecske, miért kecske a kecske, miért fekete félig az öreg Józsi feje?! Pöttyös és kecske, mert Kupáncsap szereti a kecskéket. Meg a piros színt. A feketeség meg azért, mert így félig feketének, vagyis kisebbségnek számít az öreg, aki egyébként Kupáncsap apósa, s amúgy elég rendes fazon. A szín által hozzájut minden létező segélyhez. De nem a fél segélyt kapja! Négyszereset, mert Kupáncsap szerint, ha teljes fekete lenne, akkor kapna egészset, de mivel

csak a fél feje fekete ezért a fehérek és a négeres is elnyomják. Ezért jár kétszer. Miután csak festett így nem igazi, amiért mindkét szín hamisnak hiheti, ez újabb lenézési indok, ez a másik kétszeres díjazás oka... Afro-rekktetyési mázolmányfej kisebbségnek nevezte el... Jaaa. És persze mindjárt megkérdezed, miért vannak bedeszkázva a házak ablakai?! Miért van minden házon másik utcanév tábla?! Miért áll a hivatal előtt az a hat motoros popófej?! Miért nem szabad a garázsokon kívül autóval megállni?! Hát megmondom én neked! Deszkázunk, mert a napfényre helyi adót vetett ki az önkormányzat. Szintúgy a sapkahasználatra, a szellentésre, az üvegből való ivásra, a köszönésre, a nem köszönésre, az esernyő használatára, az esőben való esernyő nem használatára, a kanálcsörgésre, a mosogatóvíz kiöntésre, a csatorna be-, vagy nem bekötésére, a kutyaugatásra, a macskanyávogásra, a kutyatartásra és nem tartásra, és még ezernyi másra is. Amit természetesen a HHÖHMK kézikönyv részletesen körülír. Amit egyébként sehol sem lehet beszerezni, nehogy felkészülhessen a polgár a közelgő vészre. Már csak a végzést kapja kézhez, amit a Polgárörök kézbesítenek. Ha nem tud fizetni?! Sebj. Viszik, amit tudnak. Vagy ledolgozhatja az illető valamelyik Kupáncsap vállalkozásban. Itt minden az övé. Ha azt mondod önkormányzat, az ugyanazt jelenti, mintha azt mondtad volna, Kupáncsap Mihály. Minden. Érted Lala? Minden az övé! S ha ellenállsz? Ott a HHÖHMK, ami ugye egyébként kizárólag a bennfenteseknek jár. Még a Polgáröröknek sincs...

Apropó, hogy el ne felejtsem az utcanév táblát! Minden ház egy újabb utca egyes számának számít. Mert Kupáncsap vejének van egy vállalkozása. Ami mit gyárt?! Naaaaa mit?! Táblákat. Így aztán érthető. Ráadásul hetente változtatják. A folyamatos munka miatt. Gondolom én. Na és, hogy miért áll a hat bunkó a Hivatal körül?! Egyértelmű. Se ki, se be... A garázssor is az önkormányzaté. Tőlük kötelező bérelni, ha autód van. Éééés...ha nem áll be valaki?! Elkobozzák az autót a HHÖHMK alapján... – hadarta egyre keserűbben, miközben én már méteresre kitért szájjal hallgattam a kifakadását.

- Na és az Internet? Azon keresztül lehetett volna lépni... – akadékoskodtam tovább.

- Internet!? Itt nincs Internet. Elintézte ez a szemét, hogy erre a környékre valami faramuci izét, valami legvacakabb telefonféleséget szereljenek fel, amin nem lehet Internetezni. A mobil meg nem működik. Ott az, a bigyó, ni, a fejed felett...RRL. Ja, az. - mutatott egy szürke műanyagdobozra Berci - Egy jó vonal azért van. Ami valóban rá is van kötve a hálózatra... Na és műholdas kapcsolat is akad. Kupáncsap Mihálynak... - borult ki teljesen a barátom.

- Ne is mond...a hivatalban... – válaszoltam, miközben ő helyeslően bólogatott.

Ekkor mindketten lemerevedtünk.

Örült szemeket meresztve, szinte egyszerre felugrottunk, és vad rohanással versenyezve a felöltőm felé szaladtunk.

A fogashoz érve kirángattam a zsebből azt, ami nem lehetne most ott...

Azt a valamit, ami nem lehet nálam, és mégis ott van...

Forgattam a káprázatot, a lehetetlent, a mégis valóságot
öltött megtestesült tüneményt...

A csodát!

A HHÖHMK kézikönyvet.

Berci rám meredt. S már-már bizalmatlanul, szinte
gyanakodva megkérdezte;

- **Honnan is van eeeeez?** – s közben észbe kapva,
rájőve arra, hogy ki is áll vele szemben, a kérdés élet
enyhítendően topogni kezdett egyik lábáról a másikra, és
zavartan forgatni kezdte a közben megkaparintott könyvet.

Elmondtam.

Hümmögött, a fejét vakarta, nem értett semmit.
Látszott, hogy teljesen összezavarodott. Én is. Aztán a
homlokomra csaptam. Már nem is érdekelt a nagy haditerv,
amit percekkel ezelőtt még az egyetlen lehetséges
megoldásnak tartottam.

Összenéztünk.

Már mindketten tudtuk, mit is kell tennünk.

Míg az autóhoz igyekeztünk, addigra már négy
motoros követett bennünket. Ráérősen. Lemaradva. Nem
törődtünk velük. Vagyis dehogynem! Csak úgy tettünk,
mintha nem érdekelnének bennünket.

Tankolni csak szabad?!

Ugyanis oda tartottunk. Berci is egyetértett velem, miszerint az öreg Józsitól feltétlenül meg kell tudni, miért is adta nekem a könyvet.

És vajon, miért nem szedték el később?!

Abszolút rejtély. Itt valami nem stimmel...

Pusztahórekettyés dimbes-dombos utcáin baktatva igyekeztünk a garázsokhoz. Közben nézelődtem. Egész szép hely lett volna. Ami a legzavaróbb, hogy egy kívülállónak fel sem tűnne, hogy ez nem egy szokványos falu. Mindenki jött-ment, tette a dolgát. Volt kisbolt, óvoda, iskola, nagybolt, virágbolt, meg minden. Teljesen normálisnak tűnt.

Persze a furcsaságokat leszámítva...

A bedeszkázott ablakokat, a fura sétálóutcát, na meg a lesütött szemű remegő embereket. A fel-alá cirkáló motorosokat, a rengeteg kamerát. Ja! Hogy el ne felejtsem...

A temérdek szamarat.

Koradélután volt. Bár elrepült az idő a nap még mindig kitartóan ragyogott.

A fabocis főútba torkolló mellékutak járhatóak voltak. Csakhogy mindegyiket egyirányúsította az önkormányzat. Közlekedési táblákkal. A bekötő utak másik oldalukon egy behajtani tilos jelzés vigyorgott a jónép arcosabb felébe...

A 'kivéve célfogalom' felirattal ugyan ellátva, de egy járműveket letiltó segédtáblával kiegészítve...

Lényeg a lényeg, csak a kerékpár és a csacsifogat hajthatott be a táblák szerint.

Na és motorkerékpár.

Amire olyan magas helyi gépjárműadót vetettek ki, amit csak az adómentességet élvező Polgárőrség volt képes kibírni csőd nélkül... Emiatt mindenfelé kerékpározó embereket és számárfogatokat lehetett látni. Ha valaki mégis megszegte volna a szabályt, jött a HHÖHMK és a Polgárőrség szankciója...

Motoron.

Ezt már el tudtam képzelni...

Hogy kijátszani a szabályt?! Nemigen lehetett. Erről a mindenfelé felszerelt megfigyelő-kamerák gondoskodtak. Azon már meg sem lepődtem, hogy a Rekettyési Számárfarm is önkormányzati tulajdonban állt.

És aki nem onnan vette a csacsit?!

HHÖHMK...

Egyébként, nem is lett volna ez olyan rossz megoldás, ha jó cél érdekében történt volna... S persze, az idevetődő naivákat meghiszem azt, hogy megtévesztette az első benyomás. Azt hitték egytől egyig, hogy a levegőszennyezés csökkentése, az ózonlyuk növekedésének meggátlása, meg az esőerdők megmentése áll az intézkedések háttérében...

Szólni meg?! Ki mert?!

Senki.

Ha mégis megtette volna, irány a gyógyó...

Ha az illető mégis meglépett volna, akkor a HHÖHMK szerint valamelyik családtagjára átszállt a bünti.

Mire az autóhoz értünk, már mind a négy motoros ott ácsorgott. Vaskos derékszíjaikon ott fityegtek az elrettentést szolgáló ketyeréik. Sokkoló, gumibot, óriási pisztoly, hatalmas tör, könnygáz, adó-vevő, meg a franc se

tudja még mi minden. És persze mindegyik alak akkora volt, mint egy ruhásszekrény.

Vigyorogtak.

Mi nem.

Elindultunk. Ők utánunk.

Kitartóan követtek bennünket. Lépésben hajtottunk. Azok meg egymást jobbról-balról előzgetve jöttek utánunk.

Berci tovább mesélt.

Kiderült, hogy a Polgárőrök nem mind az idevalósiakból verbuválódnak. A polgármester valami Állami Fegyintézeti kapcsolata révén barterezte őket. Itt aztán megkapnak mindent. Még nőket is szoktak nekik hozatni valahonnan. Leesett az állam, amikor megtudtam, hogy Bülüncdülő az tulajdonképpen Kupáncsap Mihály otthona. Volt orosz hadibázisból lett kialakítva.

Még földalatti rakétasilói is voltak.

Több ezer hektárnyi erdőséggel, egy impozáns vadászkastéllyal, s egy hajdani kempinggel. Természetesen mindennel felszerelve. Helikopterei is vannak. Sőt! Egyes pletykák szerint igazi tankjai is akadnak...

Az óriási területen fekvő kemping - mind a huszonvalahány kétszintes, négyszemélyes faházával - a Polgárőrök kiképzőbázisa. Hetente gyakorlatoznak.

A falusiak hazamehetnek, de a többi mindig ott lakik.

Kupáncsap Mihály meg a vadászkastélyában tengődik... A népes családjával. A főépület is a régi rendszer egyik titkos bázisa volt... Ő meg megszerezte.

Tulajdonképpen a körjegyzőség egyik fele nem is létezik... Fal-testülettel, fal-polgármesterrel tartja fenn Bülüncdülő efféle funkciót betöltő látszatát... Persze, ezek a dolgok sem derülnek ki első látásra. S mivel a körben fekvő hegyeket három megyehatár zárja, ráadásul meg

kellene kerülni a fél világot, ha valaki ide akarna jönni, se ide, se oda nem tartoznak igazán. Vagyis tartoznak, csak jól összekuszálva... A többit meg elintézi a pénz. Meg a kapcsolatok. Immár több mint egy évtizede tart a kiskirályi állapot...

S honnan a sok pénz?!

A HHÖHMK megoldja.

Előtte meg kisajátítások, vagyonek Kobzások, kétes adás-vételek, korrumpálással megnyert pályázatok, tisztázatlan hitelek, holtta nyilvánított banktisztviselők, százszor is eladott erdők – amelyek új tulajdonosai a gyógyóban végezték, vagy végleg eltűntek -, a vállalkozások egyeduralma, meg ehhez hasonló nyalánkságok...

Már hallgatni is untam a sok disznóságot.

Előbb elhagytuk a bekötőutat, azután Toboz-bisztrót, de sajnos a motorosokat nem. Azok kitartóan jöttek. A kis útnál szorult először össze a gyomrom. Másodjára a bisztró látványa rándította görcsbe, harmadjára meg egy elképesztő erejű ütés.

Amit akkor voltam kénytelen elszenvedni, amikor a benzinkútnál Józsi bá irodájába lépve, az ott ácsorgó töpörödött vénasszony megpördült, s hihetetlen sebességgel behúzott egyet.

Előbb nekem, aztán Bercinek.

Eközben valaki hátulról hangulatosan fejbe vágott valami keménnyel.

Hááát... nem úsztam a boldogságtól.

Fokozatosan elsötétült előttem a világ. Az utolsó kép Berci zuhanórepülése, és a vadul berontó motorosok látványa volt.

Aztán a légüres tér...

3. FEJLELMÉNY

Őszintén örülök egy zárt ajtón az erős vasrácsnak, majd előbb a bűztől, aztán a sztriptíztől kapok hasgörcsöt, s hiába van strandidő, egyáltalán nincs kedvem megfürödni, eközben előbb kukacnak, majd halászlékockának képzelem magam, befürdök, s egyre jobban utálom a vasorrú bábákat...

Lassan, óvatosan feszegettem széjjel akaratom pajszerével a négy-öt tonna súlyú szempillákat. Teljes erőbedobásom csigalassúsággal haladt a győzelem rögzös útján előre. Aztán egy emberöltőnyinek tűnő idő után áthaladtam a diadalív alatt.

Az egyik szempillám kinyílt. Aztán a másik is.

De semmi különbség. Minden ugyanaz. Pedig tudtam, hogy nyitva vannak. Éreztem.

Úristen?! Csak nem megvakultam?!

Elővigyázatosan elkezdtem forgatni a szemgolyóim. Közben szempilláimat szaporán csukogattam. Verdestem velük, mint egy pókhálóba került pöttöm pillangó a szárnyaival, amikor a közeledő keresztes-pókot meglátja.

A mutatóványból az lett, hogy továbbra sem láttam semmit, viszont a szemeim veszettül viszketni kezdtek, a koponyám meg olyat sajdukt mintha egy vaspöröly zuhant volna rá.

Halkan feljajduktam.

Odakaptam megvakarni a szememet, s már-már a vakvezető kutya nevét tervezgettem ekképp belenyugodva sorsomba, amikor rájöttem, hogy látok, csak eszeveszett sötét van. Régen örültem így az ujjaim kontúrjának.

A fejem mindenáron szét akart hasadni, de végül egyben maradt. A feneketlen fekete homály ragacsos masszaként vett körül. Iszonyatos sötét volt.

És bűz.

Úristen?!

Csak nem meghaltam és ez a Pokol?! Nem. Az nem lehet, akkor itt hemzsegnének az ördögök. És különben is, nincsenek üstök...

Míg imígyen csitítottam éledő öntudatom, és megnyugodtam a nyüzsgő ördögök hiánya által, hirtelen eszembe jutott, hogy mi is történt.

A benzinkút, a motorosok, a vénasszony, a röhögő Józsi bá, az ütés, Berci...

Elkezdttem tapogatózni.

Pár perc múlva összegeztem a tapintó-, szagló-, látó-, és hallóérzékeim által begyűjtött információkat. Egy szűk cellában voltam, amely nyirkos, de nem hideg, sziklafalú, elég kicsike, de a tetejét nem értem el, nem vagyok megkötözve sehol, szabadon élvezhetem a fájdalmas mozgás gyönyöreit, persze leszámítva a most markolászott irtózatossá váló vasrácsot, ami minden bizonnyal az ajtó része lehet.

És a bűz...

A pállott levegőben olyan szörnyű szagok terjengtek, hogy ahhoz képest az otthoni szemétdobó márkás illatszerüzletnek hatott emlékeim homályában.

Na és azok a zajok!

Olyan épületes hatással voltak rám, hogy azonnal visszavonultam a rácstól, és a lehető legtávolabbi pontot megkeresve, összegörnyedve a barlangom mélyére húzódtam. Reméltem jól bezárták azt a vackot. El sem tudtam képzelni, mi a fenék adhatnak ki magukból ilyen hangokat...

A bűz itt sem enyhült.

Úgyhogy belenyugodtam a szomorú ténybe, ez mégiscsak a Pokol, csak várólistára kerültem. Biztos nagy lehet a forgalom...

Ebben a pillanatban, még szörnyűbb szag-, és zajfelhő érkezett. A morgás, nyöszörgés, horkantás, neszezés, puffanások, dörzsölő hangok, vinnyogások, suhogások helyett egy hatalmas, hajmeresztő ordítás hallatszott.

Minden mást elnyomva, vésziesen visszhangzott.

A hirtelen beállt csendben, csak a fogaim vacogását hallottam. Aztán még egyszer felhangzott a rettenetes üvöltés.

A pár percnyi kuka csönd, végtelen éveknek tűnt számomra. Közben meggyőztem magamat, ez biztos a jel, jönnek értem, ez csakis Belzebub lehet...

De amikor a zajok visszatértek a régi kerékvágásba, és nem jött semmi és senki, kissé megnyugodtam. Boldogan szipákoltam a megszokott bűz parfüm illatát. Mert ez az volt. Legalábbis annak véltem a hirtelen jött megkönnyebbüléstől. S míg a csupasz kőhöz lapultam, végig azon töprengtem, hogy hol is éreztem már ezt a szagot?! S a már nem is olyan szörnyű hangzavarra figyelve egyszerre beugrott.

Megvan! Az Állatkertben.

Anő tekergette magát, enyelgett, barnán csillogó

bőrén visszaverődött a napfény. A medencében úszkáló két cápa, ennek ellenére ügyet sem vetett a bájaira.

Én sem. Na, jó. Egy kicsit.

Bár így, a vékonyka kötélén lógva, már órák óta izzadva és égve a megőrült napsugaraktól, közvetlen a víz fölött ingva, lábaimmal kalimpálva, le-lepillantva az alattam elsuhanó cápa sziluettekre... Háááát... Mit is mondjak?! Nemigen jött rám a nemi gerjedelem a nagycsöcsű, hosszú lábú, pucér cicababa mutatványától.

Elgondolásom szerint, nem is nekem szánták.

Inkább az óriási völgy közepét uraló - istentelenül hosszú, meglehetősen széles, háromméternyi szélességben vörös-márvánnyal körbecsicsázott, hatalmas kődarabokkal és ronda vízesésekkel elrondított sziklakerttel övezett - hófehér márványburkolatú medence szélén napozó trottyli öregúr vizuális élményét szolgálta színesíteni a táncoló szexbomba.

A víz viszont gyönyörű volt.

Halványkék árnyalatát, kizárólag egy illuminált impresszionista festő tudta volna méltóképpen ecsetvégre kapni. Annál rondább volt a két dög. Valami víz alatti üregből bukkantak elő, kb. kétórányi szenvedéssel ezelőtt.

Egyébként a napozó tetűn meg a pipin kívül sehol senki. Csak ők. Ez a csörlő vagy mi a szösz - aminek a végén, a két karomon csüngve függtem - szépen lassan eresztett a víz felszíne felé. Mindig egy kicsit lejjebb. Belső

óráám szerint ötpercenként kattant egyet, s pár centit közelebb csusszant a selymes víztükörhöz.

Amikor nemrég megjött a vén főszer és a nőci - amolyan golfkocsi-szerű járgányon -, elkezdtem nekik ordibálni. De a számon lévő széles ragasztószalag nem támogatta ebbéli próbálkozásaimat. Ekkor találtam ki a lengést. Hátha meglátnak. Erről az ötletről is le kellett mondanom, mert minden egyes mozdulat közelebb engedett, az általam egyáltalán nem óhajtott fürdőzéshez.

Így aztán mozdulatlanságra ítélve, beletörődve haleledel sorsomba, fásultan figyeltem amint a kisautóról a nő leszedi az összecusukható kempingágyat, a kisasztalt és egy hűtődobozt.

Megterített, beolajozta az addigra fürdőnadrágra vetkőzött öreget, pezsgőt nyitott, töltött, és a sztriptíz előtt cselekedeteit megkoronázta egy jókora szivar szájába gyömöszölésével. Amit azonnal meg is gyújtott, azután szívott rajta egy párat és átnyújtotta a vénembernek. Az meg napágyában hátradőlve, rögvest sűrű füstfelhőbe burkolózott. Pár másodperc múlva már annak rejtekéből szemlélte a sorban előbukkanó női idomokat.

A kísérőzene valószínűleg a kocsi terjedelmes hangszóróiból áradt. Később még egy pezsgő előkerült.

Lenéztem.

A lábam alatt - a több méternyiről immár harminc centinyire csökkent távolságban - ekkor úszott át az egyik árny. Tisztán kivehető volt a fakó bőr, az apró szemek, a hegyes orr.

Meg az a ronda uszony, amin eddig mindig röhögtem, ha ezzel ijesztgették a félődőbb tv-nézőket a bugyuta filmekben. Mindig is azt gondoltam, hogy az csak egy statiszta fejére erősített gumibigyó, aki a víz alatt

búvárruhában úszkál. De ez a kettő itt tuti, hogy nem statiszta.

Kezdtem tisztelni a földigilisztákat. Ezt kibírni?!

Ebben a pillanatban elhallgatott a zene.

A nő egy fura szerkezetet vett le a kocsiról. A medence szélén addig-addig babrált vele, amíg valami háromlábú izévé nem varázsolta. Ekkor bűbajos fenekét riszálva visszaballagott a kocsihoz, amiről most egy kerekebb és egy hosszúkás zsákot szedett le. Most vettem észre, hogy az öreg feláll és felveszi a sortját, meg a tűzvörös ingét. Lassan gombolkozni kezdett. A nőci fenekébe bámulva, aki háttal teljesen bedőlt felé, ahogyan a két zsákot oldozgatta.

Helyzetemről teljesen megfeledkezve előrehajoltam, hogy kíváncsiságomat kielégítsem, hogy vajon mi lehet rejtélyes zsákok tartalma?

Abban a pillanatban a csörlő kattogni kezdett, én lejjebbzökkentem, s ha a térdem nem húzom hirtelen a hasamig, akkor a bokámat már az aprócska hullámok nyaldosták volna.

Ebben a pillanatban elsuhant alattam az egyik fenevad, aztán máris követve a másik. Derengeni kezdett a helyzetem. A félelemtől nyüszítve próbáltam tartani a pózt. A többévi szakadatlan hasizomgyakorlatok elmaradásának köszönhetően, egy-két perc után a cipőim tehetetlenül csobbantak a vízbe.

Ettől a mozdulattól ismét nyekkent a csörlő és már térdig ért a víz.

Ekkor előntött a nyugalom. S amikor megláttam az ismét közeledő dögöket, már nem érdekelt az egész.

Rájuk sem hederítve a parton zajló eseményeket kezdtem mustrálni. Mint kiderült az a bigyó egy

koronglövő kidobó-szerkezete volt. A csajszi éppen felhúzott egy kart, betett egy kicsinyke tányért, és a kissé odébb ácsorgó - addigra felöltözött - öreg biccentésére megnyomott egy gombot. A korong surrogva felrepült, és mire a gondosan lenyírt pázsit felé zuhant volna, egy óriási durranás kíséretében apró darabokra pattanva ezerfelé repült.

A jókora puska füstölgő csöve felé kaptam a fejem, de nem volt időm a következő lövést megvárni, mert a víz veszettül himbálni kezdett, ekképpen éreztetve, hogy az egyik cápa éppen alattam halad át.

Megremegve kaptam fel a csuromvizes lábaimat. Ettől a csörlő ismét nyekkent. Magamban frenetikusan visítva, kidülledő szemekkel meredtem az érkező másik fertelemre. Ekkor már a fenekemen éreztem a csapkodó vizet, aztán az elsikló a cápauszony irtózatosszerű lökését. Mondanom sem kell, ha a térdem nincs a nyakamig felrántva, hogy akkor hol ér az övön aluli ütés!

De nem volt időm efféle szerencsén elmélkednem, mert a jókora lökéstől elkezdtem veszettül lengeni, mire a lábaim ernyedten csobbantak ismét a vízbe.

A csörlő ismét nyekkent.

Immár a köldökömig süllyedtem.

A víz hideg volt. Nagyon. Hallottam a puska folyamatos durranásait. Nem néztem arra. Csak egy pontra koncentráltam. Ahonnan a szörnyek felbukkanását vártam.

Nem kellett sokáig várni. Megláttam az ismerős uszonyokat.

Elájultam.

A spiné tekergette magát, enyelgett, barnán

csillogó bőrén visszaverődött a napfény. A medencében úszkáló halraj, ami vad ütemben ide-oda cikázott, ennek ellenére ügyet sem vetett a bájaira.

A puska az üres asztalhoz volt támasztva.

Én ismét fel voltam húzva. Több méternyire. Elég sokáig lehettem eszméletlen, mert a ruhám már majdnem megszáradt, a még vesztebbül dühöngő hőségben.

Szél sem rezzent.

A környező hegyek sötétzöld árnyai komoran, némán várták az újabb fejleményeket.

Az öreget nem láttam sehol. Hogy mehetett el, azt nem tudom, de a kocsí az a helyén volt. A nőci rángatózott a zene ütemére. Úgy látszik most a maga szórakoztatására dévajkodott. Az meg sem fordult a fejemben, hogy nekem akar kedveskedni.

A halak alattam úgy csapongtak, mint a madárrajok a frissen aratott gabonaföld felett. Nagyon gyorsak voltak.

- **Nem is olyan kicsik** – véltem magamban motyogva.

Nem voltam egy halszakértő, de volt egy tippem. A cápákat sehol sem láttam. Nyomtalanul eltűntek. Tapasztalt csaliként, már csak lassú mozdulatokkal mertem nézelődni.

Nem értettem, hogy mikor és ki húzott újra fel. Azt sem, hogy hová lettek a cápák.

Ekkor egy ocsmány vihogásra figyeltem fel.

Megláttam egy másik kisautót közeledni a baloldaltól. A szemem sarka és a nyaktekerés együttes fókuszálásának

köszönhetően a látószögemet sikerült olyannyira kiterjesztenem, hogy tisztán kivehetővé vált a golfautó és az egyetlen utasa.

Azonnal felismertem a vénasszonyt a benzinkútról.

Ami ezután következett, azt inkább elcseréltem volna az iménti cápakalandra.

A medencében úszkáló halraj, a vihogást meghallva még vesztebbül cikázott.

- **Hihihihihihiiiiii!! Hihihihihihihiiiiii!!** - visongta a szipirtyó.

A mezetlen nő elhallgatatta a zenét, felkapott magára valami tunikaféleséget, és látható boldogsággal rohant az érkező boszorkány felé. Az vadul fékezett, mire a háta mögötti apró platón lévő tartályból valami vörös lé loccsant ki a földre.

A pöttömnyi vénasszony görnyedt testtartását meghazudtolva, lepattant a volán mögül. A hófehér, varrott bőrülésre is jutott egy-két folt a lötyögő, sűrű valamiből.

Ekkor kattant a csörlő.

Lejebb zökkentem.

- **Hihihihihihihiiiiii!! Hihihihihihihiiiiii!!** - visongta a satrafa.

Ez már nekem szólt.

Miközben felém nyerített - a hatalmas napszemüveget, farmernadrágot, piros-kék kockásinget viselő öreglány -, egy jól ismert nemzetközi jelzést intett felém. A jobb kezével. Azt a fajtát, amikor az összeszorított ökölből egyetlenegy ujj mered középen az ég felé...

Én az ámulattól se köpni, se nyelni nem tudtam.

- Ez már mindennek a teteje! Hát azt sem tudom ki ez a szemét nyanya, a benzinkútnál belém vág, aztán itt játszadoznak velem! Azt sem tudom Bercivel mi lett! Lövöldöznek, pezsgőznek, szivaroznak, sztriptízelnek... Felhúznak, elzsibbadt a karom, fáj a fejem, megveszek szomjan, alattam egy piranha-raj... És még be is int!? - dühöngtem magamban.

Közben a vén csoroszlya már hátat fordított, így megszemlélhettem a széles bőrövébe tűzött hatalmas mordályát. S míg a tartályból - egy-egy vödörbe - merték a vörös levet, rájöttem mi is az.

Hatalmas húsdarabok, véres lében...

Közben valamit hadart a viháncoló lánynak, amiből olyasmit hámoztam ki, hogy a Rekettyési Szamárfarmról jött, és ha velem végzett, siet vissza. A karattyolásából még az is kiderült, hogy tényleg szamárhús van az edényben.

Gondolom a tetves halacskáinak.

Jól gondoltam.

A banya – fél fenékkal az üres napozó karfáján ülve – vigyorogva bámulta, miként a lány belötyyenti a vödrök tartalmát a vízbe.

Na még azt a kavarodást!

A terjengő vörös lé fortyogni kezdett, mintha csak egy gigászi halászlé főne alattam.

Jaaa... Csak most én leszek a halászlékocka...

A raj örült kavarodással fröcskölte, kavarta a zavaros vizet. Legnagyobb megdöbbenésemre egy-egy piranha ki is ugrott a forgatagból a vízfelszín fölé...

Vörösen csillant meg rajtuk a napfény.

Az ocsmány állkapcsokból kivillantak a tűhegyes fogak. A levegőben piruettezve vonaglottak, pörögtek majd visszacsobbantak a forgatagba.

Ekkor kattant a csörlő.

A banya azonnal kiszúrta... Fertelmesen vihogni kezdett, s míg a lány újabb húsadagért indult, komótosan hátranyúlt, és teli pofából röhögve rám szegezte az irdatlan pisztolyát.

Valószínűleg az a körülmény menthetett meg, hogy az ádáz hahotától mozgott a fegyver csöve.

A kötelet célozva, kilőtte rám az egész tárat.

Tizenkét durranást számoltam. S míg vad szisszenéssel süvítettek a fejem mellett a golyók, behunytam a szememet, s elbúcsúztam evilági létemtől.

Mikor megint kattant a csörlő, akkor már tudtam, hogy nem sikerült ellőnie a kötelet.

Nagyot sóhajtottam.

De korai volt az örömöm.

A résnyire nyitott szemeim nyílásán olyan események látványa lopakodott tudatom felé, hogy inkább visszacsuktam mindkettőt. De hirtelen meggondoltam.

Mégiscsak kinyitottam őket.

Így aztán végignézhettem, hogy a banya felkapja az asztalhoz támasztott puskát, és a vállához szorítva már megint rám céloz. Ismét búcsúzni kezdtem. Az orrom előtt vonagló, velem szemező, felém kapó, a vörös vízből felreppenő piranha már nem is érdekelt. Lemondtam mindenről. Lepergett előttem az életem, elbúcsúztam Bercitől, Gizikétől, a kedvenc számítógépemtől, és vártam, hogy jöjjön, aminek jönnie kell.

Ekkor bukkant elő a helikopter.

A szadista boszorkány meghallva a rotor hangját, örömmel meglepette a fegyvert.

Aztán ismét célzott. Lőtt.

Én vártam a végzetem. Nem hallhattam az üresen kattató fegyver hangját, de a banya mozdulataiból rájöttem, hogy a puska üres...

- **Éljen az öreg, meg a koronglövészet!** – ujjongtam magamban.

Az egyszemélyes kivégzőosztagom csalódott képpel földhöz csapta a csütörtököt mondott fegyvert, majd felém köpött. Aztán a lány felé indult, és elvette tőle az egyik vödört. Ő is etetni kezdett. Közben egyfolytában az égre tekintetett.

Arra, ahonnan a hang jött. A hatalmas helikopter felé.

Zökkent a csörlő.

Elájultam.

A kényelmes bőrfotelban ücsörögve, a jeges duplaviszkimet kortyolgatva hallgattam Kupáncsap Mihály magyarázkodását.

A kastély ablakán beszűrődő kinti zivaj kellemes aláfestés adott a jóleső bizsergő égetésnek, amely lassan átjárta az egész testemet. A fejemnél aztán megállt. Úgy döntött elidőz egy kicsit. Lassan kóvályogni kezdtem.

Míg - a már legalább századjára elhangzott - bocsánatkérést hallgattam, kibámultam az ablakon, s szintén legalább századjára, lezseren legyintettem. Kupáncsap erre eléem tolt a bőségesen megrakott

gyümölcsöstálat. Odaintette a hatalmas antik tölgyfaasztal mellől az egyik ott várakozó ruhátlan hölgyet. Én intettem, hogy nem jó, a másikat kérem. A hatalmas ringó melleket bámultam. Mögülem előrenyúlva, valaki óvatosan újból töltötte az italomat. Az illetőből csak a zsakett ujját, és a fehérkesztyűs férfikezet láttam, amely a négyszögletes kristályüveget tartotta. Figyeltem a lassan folydogáló aranyszínű italt. Kegyes kézmozdulattal jeleztem, hogy elég. A kéz szerényen visszahúzódott.

Akkorra ért oda a gyönyörű nő.

Arra ocsúdtam, hogy a véres-húsos vödörből valaki nyakon önt. A fűvön feküdtem. Prüszkölve néztem körül. A körülöttem lévő tócsából, arra a következtetésre jutottam, hogy legalább a második vödör tartalma ömlött az imént rám.

Próbáltam összegezni a dolgokat.

Valakik leszedhettek a kötélről, de a kezem még mindig meg van kötve. Elveszítettem az eszméletemet és a kastélyról álmodtam. Homályosan rémlett, hogy ittam, és valami nagymellű nő is volt ott. A napozó vén szivarra - akit jobb híján Kupáncsap polgármesternek véltem -, viszont határozottan emlékszem.

Állandóan bocsánatot kért.

A következő vízadag aztán végképpen kitörölte az álmom utolsó maradványát is az agyamból.

S míg félig ülő testhelyzetbe tornáztam magam, ide-oda ráztam a fejemet, s jól megfigyeltem mindent. A medence szélétől tízméternyire lehettem. Két kocsit és egy

helikoptert láttam. A vén szipirtyó a medence szélén magyarázott valamit egy bőrruhásnak. Egy másik polgárőr fölém tornyosulva figyelt, az üres vödröt szorongatva.

Valószínűleg azon filózott, hogy hozzon-e még a frissítőből?!

Úgy dönthetett, hogy elég volt, mert letette a vödröt és elindult a másik két társához, akik a helikopter tövében, a fűvön ücsörögve cigiztek. Egyikük az adóvevőjét babrálta, míg a másik a pisztolyával játszadozott. A tenyerén próbálta egyensúlyozni, úgy hogy a csövén megálljon.

A csajt nem láttam.

A banya rám mutogatott. A bőrruhás, akivel diskurált bólintott, és engedelmesen elindult felém. A két másikat is odaintette hozzám. Azok felkaptak, és a helikopterig rángattak. Ott elhúzták a hatalmas terepszínű oldalajtót, és belöktek a padlóra. Egy csomó doboz közé. Reptemben még láttam, amint a hadonászós vad tekintettel, káromkodva mászik utánam. Arrébb gurítottam magam. De elkapott, majd az oldalamba nyomta a sokkolóját.

Mielőtt a vakító fájdalom teljesen letaglózott volna, az villant belém, mi a francnak élesztettek fel, ha már megint leterítenek?!

Ha tudtam volna mi vár rám, nemigen aggódtam volna efféle apróságokon.

A helikopter aljában fekve tértem magamhoz.

Üres volt. A motor nem járt. A földön voltunk. Sötétedett. A hatalmas oldalajtó el volt húzva. Hallottam a bőrruhások

beszélgetését. Oldalra hengerítettem magamat. A kezemen – a változatosság kedvéért – most fémbilincs volt. Meresztgettem a szememet. Faházakat láttam. Meg a köztük nyüzsgő polgárőröket. Nem volt nehéz kitalálnom.

A Polgárőrség kiképzőbázisára hoztak.

A gép hátulja felől kívülről beszűrődő, tisztán kivehető beszédet hallottam. A két muksó arról dumált, hogy milyen szerencsém van. Eddig még senki sem bírta. Fülelni kezdtem, egyre jobban érdekelni kezdett a pusmogás.

Pár percen belül fény derült egy-két olyan dologra, amitől nem igazán repestem a boldogságtól.

Kiderült, hogy a banya Kupánacsap anyósa. Zsigeri néneként emlegették. Amikor róla beszéltek, nyomban lehalkították a hangjukat, amiből arra következtettem, hogy tarthatnak a szipirtyótól. Nagy hatalma lehetett. Valami különítményről áradoztak. A Zsigeri alakulatról. Az osztag válogatott tagjai a többi polgárőr fölött álltak.

Alájuk van beosztva az összes bőrruhás bunkó.

Zsigeri néne vezeti őket. Aki nagyon kegyetlen. Veszélyes. Sose lehet kiszámítani, mit is tesz a következő pillanatban. Egy szadista néember. A halacskáit imádja. Csak ő etetheti őket. Meg a táncos pipi. Hilda. Azt nagyon kedveli. Mintha csak a lánya lenne.

Berciről nem hallottam semmit. Gizike sem került szóba.

Állandóan valami föld alatti állatbunkert emlegettek. Gyanítom, hogy az lehetett az éjjeli szállásom. Egy arénát is pedzegettek. Ahol a küzdelmek zajlanak. Úgy vettem ki, hogy ez egyfajta viadal lehet állatok meg emberek között. Volt szó medvékről, krokodilokról, tigrisről, pitbullról, dobermannról, páviánról. Amik különféle hülye nevű

valakik ellen harcolnak. Gitta, Froen, Bimador, Jonnó. De legsűrűbben a Bulu nevet ajnározták.

Bulu így, Bulu úgy.

Hogy az a nyerő. Ettől teljesen bezsongtak. Később még mindenféle fura neveket kiabáltak és erre-arra fogadtak. A hangokból ítélve majdnem összeverekedtek. Úgy tűnt a következő viadal nagyon menő lehetett, mert állandóan arra kanyarodtak vissza. A holnapira. Jól kereshettek, mert az egyik százezret akart feltenni. Bulura. Az egyik mondatukban a Nyápic név is szerepelt. Egybehangzóan állították, hogy arra nem érdemes fogadni.

Biztos jobban odafigyelek erre a részre, ha tudom, hogy eme lekicsinylett gladiátor fedőneve éppen az én becses személyemre utal. De nem tudtam. Akkor még nem.

Később végigcipeltek egy hosszú folyosón.

A föld alatt. A sötét sziklavájatból és a fertelmes bűzből ítélve az odúm felé tartottunk. Nem tévedtem. Most halvány fények világítottak. Egyszerre csak egy harmincméternyi átmérőjű, ovális központi barlangba jutottunk. A két bőrruhás folyamatosan köpködött és átkozódott, amiért ide le kellett jönniük.

Miattam...

Egy-két jól irányzott ütéssel és rúgással adtak nyomatékot ebbéli álláspontjuknak.

Nekem már meg sem kottyant...

Kezdtem megszokni, hogy mindenki engem molesztál. Valami egyes számú közellenség lehetek, vagy mi... De az már biztos, hogy erre ki nem állhatják az idegeneket.

A teremben mozgó overallos fickók ténykedéséből, és a bekötő folyosók felől érkező – szó szerint – állati

hangzavarból ítélve, úgy tűnt éppen etetés van. Megláttam az ismerős konténereket. A számarhúsos-félét. Erről eszembe jutott a mai nap.

Szökni támadt kedvem.

Bármi áron.

Felnéztem, de a helyiség tetejét nem láttam. A homályba veszett. A kongásából arra következtettem, hogy iszonyatos magas lehet. Amíg a zajló eseményeket kerülgettük, elkezdtem számolni a bekötő folyosók sötéten ásító torkait. Huszonhétnél tartottam, amikorra átértünk a túloldalra, és kísérőim az egyik kezeslábasba bújtt – hentes kinézetű, vértől csöpögő bőrkötényes -, alakkal kezdetek vitázni.

Rólam.

A vita után elindultak az egyik lyuk felé. Elég sötét volt, de úgy tűnt, legalább tíz ketrec mellett mentünk el. A legfurcsább az volt, hogy nem hallottam belőlük semmilyen zajt. Vagyis néha hallottam valamit, de az nem hasonlított semmilyen általam ismert állatra. Hirtelen megálltunk.

Az utolsónál. A bilincset levették, belódítottak, az ajtót rám vágták, aztán még mindig köpködve otthagytak.

Lerántottam a számról a tapaszt.

A szemem már megszokta a félhomályt, így nem volt nehéz rájönnöm, hogy nem vagyok egyedül.

Meg sem mertem moccanni.

Visszafojtottam a lélegzetemet. A szememet meresztgetve sikerült kivennem, hogy egy irdatlanul nagy test lapul az üreg mélyén. Tőlem alig háromméternyire, rettenetes erejű szuszogást hallottam.

Ekkor a sötét izé megmozdult.

4. FEJLELVÉNY

*Megtudom, hogy még az óriásoknak is van szíviük,
majdnem igazi hőssé válok, végleg megunom a bilincseket,
s mikor már minden remény végérvényesen elhagy, valaki
valahogy valamit üzen...*

Riadtan rogytam le. A nyirkos kőbe próbáltam kapaszkodni. A ragacsos feketeség sűrű iszonya, feneketlen kútként szippantott magába.

Elnyelt.

Míg zuhantam, a lassú, monoton szuszogás szélviharként tombolt reszkető tudatomban. Félttem. Rettegtem. Vártam, hogy az a sötét szörnyeteg rám vesse magát, és széttépjen. Máris éreztem a belém vájó sárga agyarakat, a vérbűzös leheletet, a rágóizmok roppant ütemét, a húsomat szaggató karmokat, a saját vérem enyhés sós ízét, a reccsenő csontok iszonyú hangját, a döbbszent utolsó pillanatot.

A halált.

A megváltást. Ami véget vet végre szenvedéseimnek. Visszagondoltam az okkersárga falakra. Mily gyönyörű emlék! A Pusztahórekettyés előtti életem már eszembe sem jutott. Mintha nem is létezett volna. Ki tudja, hogy Berci is melyik fenevad bendőjében végezte?! Visszasírtam a csörlőt, azokat az aranyos cápákat, a piranha-rajt, a lövöldöző szipirtyót, a sokkoló lilás villámaid, a veréseket...

Bármit megtettem volna, csak innen szabaduljak. Óvatosan lélegzetet vettem. Még éltem. A sötét sarok nem moccan. Én ettől még jobban pánikba estem.

Egyen már meg! Legyünk már túl rajta!

Mit kínoz már ez is. Ezeknek ez a mániájuk. Még a hülye vadaikat is erre tanították be. Miért nem támad rám?! És lassan, mint egy mocsárba ragadt pantomimes, a maradék hajszálnyi bátorságomat összeszedve, néhány milliméternyit igazítottam az egyre zsibbadtabb testemen. Ekkor újból megmoccan a vészjósló test.

Előttem ismét elsötétült minden.

Egy meleg, puha ágyikóban ébredtem. Valahonnan lassú dobszó hallatszott.

Tamm. Tatammmm. Tam. Tatatamm.

Megfordultam a fekhelyen.

Majdnem.

Mert az első moccanás után, hirtelen meggondoltam magamat. Ááááá... Jó vagyok én így is... A homlokomra érkező meleg, párás, bűdös fuvallat észhez térített.

A Valami ölében feküdtem!

A szuszogás erejéből, a szívdobbanások lassú, de légkalapácsnyi ritmusából, a meleg, szőrös, de néhol csupasz testből, a hatalmas marokban elvesző koponyám

arányaiból, a meg-megrezdülő duzzadó izomkötegekből, már nem volt nehéz kikövetkeztetnem...

Egy kolosszális méretű gorilla karjai között vagyok!

Nem lettem boldogabb a felismeréstől.

Próbáltam teljesen mozdulatlan maradni. Nehogy felidegesítsem hatalmas, alkalmi dajkám. Ebben a pillanatban eszembe jutott a vitatkozó overallos. Azt hajtogatta, nincs hely, nincs hely... Csak az 'ezüst' jöhet szóba. A kísérőim fenyegetésére, hogy ebből baj lesz, hogy így Zsigeri, úgy Zsigeri, csak a vállát vonogatta, és továbbra is az ezüst szót hajtogatta...

Ekkor beugrott, hogy a két polgárőrt győzködve mire is értette, hogy az már a kába sor. Leesett a tantusz. Éjjelre elkábítják az állatokat!

Valószínűleg - egyelőre - ezért élek. És az 'ezüst' szó?! Ezt már nem volt nehéz kitalálnom.

A vezérhímre utal. Az 'ezüsthátúra'...

Próbáltam felidézni a múltban látott természetfilmekből a gorillás részeket. Semmi nem jutott eszembe. Aztán lassanként mégis beugrott egy-két filmrészlet.

De sajnos mindegyik a King-Kongból...

Ettől még idegesebb lettem. A nagy mamlasz meg csak szuszogott, szuszogott. Arra gondoltam, még jó, hogy az etetés után érkezünk...

Összeszedtem a maradék bátorságomat és az egyik óriási, szalámi méretű ujjat odébb piszkáltam az arcomon. Állandóan birizgálta az orromat! Sikerült. Reméltem, nem

álmodik gyurmázásról, vagy nudli pödrésről. De azzal nyugtatgattam magam, hogy egy gorilla még tuti, hogy nem látott nudlit.

Ekkor jött az isteni szikra!

Növényevők!!! Hahááá!

Már-már mennyei boldogság fogott el. Aztán lecsitítottam magam, mert nem voltam teljesen biztos a dolgomban. De ami tuti, ha innen egyszer élve kikerülök, mindent megtanulok a gorillákról!

Sőt!! Minden vadállatról. Na és ami holtbiztos, hogy sose megyek többet nyaralni...

Míg imígyen fogadkoztam magamban, megmozdult a fekhelyem. Azonnal elfelejtettem a növényevést.

Összeszorult a szívem.

Behunytam a szemeim.

Nem mintha számított is volna valamit a vaksötétben! De a csontroppantások elmaradtak, és a gigászi kéz egyszerre csak lágyan simogatni kezdett. Egyszer. Kétszer. Aztán folyamatosan. Az arcomat. De olyan gyengéden, amit soha fel nem tételeztem volna az irdatlan terjedelmű mancsokról...

Úristen!?

Csak nem azt hiszi, hogy egy lánygorilla vagyok?!

Na még csak most ijedtem meg igazán.

Mindenféle ijesztő, vulgáris rémképek kezdtek el bombázni az agyamat. Igyekeztem elhessegetni őket, de minduntalan visszatértek.

Hátha nőstény?!

Villant bennem fel a remény.

Ááááá!! Az sem jó...

Hasított belém a felismerés. Egykutyá. S minden bátorságom összeszedve, a halállal mit sem törődve kiugrottam a szőrös karokból.

Valami horkantás szerű hangot hallottam, miközben fejvesztve rohantam a rácshoz. De ijedelmemben elvéthettem az irányt, és teljes erőből felmázolódtam a kőfalra.

Ismét lerogytam. Kezdtém unni. Ebben a pillanatban a jobb karomat elkapta egy lapát nagyságú mancs.

S mint egy pihét a levegőbe rántott, s meglendített.

Mire észhez tértem a '2 g' gyorsulásból, máris az ismerős piheágyban találtam magamat.

Még kétszer próbálkoztam, aztán feladtam.

Legfeljebb, ha kijutok feljelentem szexuális zaklatásért.

S elfogadva a tényt, hogy immáron egy vezérgorilla plüssállata lettem, megadóan tűrtem a simogató mancsokat. Nem tudom, hogy mennyi idő telhetett el ebben a pózban. De végül kezdtem hinni benne, hogy talán beéri ennyivel.

Szakadatlanul cirógatta az arcomat.

Lassanként megnyugodtam. S egyszerre csak megértettem mindent. A reszkető, összetört testem lassacskán elcsitult. Közelebb bújtam a nagy mellkashoz. Felhúztam a térdeimet, s a szaggal nem törődve, befészkeltem magam a gorilla ölébe.

Fülemet a vaskos izmokhoz préselve, a szívhangját hallgatva, szép lassan elaludtam.

Kisgorilla lettem.

Arra a furcsa érzésre ébredtem, amit eddig csak hallomásból ismertem, és persze sose hittem el, hogy igaz; valaki nézett.

Kinyitottam a szemeimet.

Két sötét szempárt láttam. Gyorsan visszacsuktam. Ekkor eszembe jutott, hogy is aludtam el. És persze az is, hogy hol...

- **Jajj!! Már biztos nem kába!!** – ijedtem meg végérvényesen.

És honnan jött a ragyogás?! Kaptam észbe, hiszen láttam a fejét. Már nem volt sötét.

Az egyik szemem félmilliméternyi résén kilestem. Még mindig nézett. És már nem simogatott! A feje fölött, legalább tízméternyire, egy apró rácsos ablakon szűrődött be a fény. Kint nappal volt, de a kút-szerű katlan mélysége elnyelte a világosság legnagyobb részét, ami a kis résen át bejött.

És én itt vagyok egy kijózanodott gorilla ölében?!

Na... Ez a nap is jól kezdődik.

Ebben a pillanatban, nagyot nyekkentem, s a nyirkos kőre puffantam. Hatalmas ordítás hangzott. Estemben kinyitottam a szemem, hogy még egyszer körülnézzek, mielőtt meghalok. De a csatakiáltás nem nekem szólt. A rácson kívül egy overallos és két bőrruhás állt. Az egyikük egy jókora puskát tartott a kezében.

A csöve feketén ásítva meredt befelé a vasrudak közt.

Az ágyam, a gorilla, a kintiek és köztem bömbölt. Védelvezően elém ugorva, két lábra emelkedve ökleivel

verte a mellkasát. Úgy ordított, hogy szerintem odakint lehullottak a fákról a levelek.

Sőt az ágak is.

Én bugyuta módon, a képes felemmel a nedves sziklára tapadva, a gorilla hátát bambultam.

- **Tényleg ezüst** - állapítottam meg.

A bedühödött fenevad már a rácsot tépte.

Ekkor csattant a lövés.

Erre eszemet veszve felugrottam és karjaim kitérve, háttal a lassan összerogyó állatra vetettem magamat. Mintegy testemmel próbálva megvédeni a további golyóktól. Az állat ernyed, vonagló testét magam alatt érezve, teljesen bevadultam, és mint egy őrült nekiugrottam a rácsnak és tiszta erőmből tépve, rángatva, magam sem tudom mit, de valamit kiabáltam.

Mögöttem hallottam az egyre gyengülő nyöszörgést.

A kintiek összenéztek, aztán veszettül röhögni kezdtek. Az egyik kinyitotta a rácsot, mire én visszavetődtem az állatra. Immár szemből, karjaimmal átölelve, kapaszkodtam belé.

Ekkor láttam meg a nyakából kiálló tollas végű kábító lövedéket.

A két polgárőr, majd megszakadva a nevetéstől, leráncigáltak az alélt testről. Kivonszoltak. Én megalázva, letaglózva a tévedésemtől, elhallgattam.

Míg kivettem, végig a gorilla szemeibe néztem, ami szomorúan, meleg csillogásából egyre veszítve nézett vissza rám, hatalmas mancsát a végső pillanatig kinyújtva utánam.

Néma daccal bandukoltam a minduntalan lökdösődő, hátamat veregető, nagyon jól mulató bőrruhások között.

Az előttünk lépdelő, puskáját lengető ápoló is nonstop vihogott. Én nem.

Ha akartam volna, akkor sem sikerül. Természetesen már ismét beragasztott szájjal, és újra bilincsben voltam.

A nagyterembe érve beinvitáltak az ott lévő egyik ketrecbe. Azokba, amik a tegnap esti konténerek helyére kerültek. Ilyeneket már láttam filmekben. Állatszállítók. Bár ezek itt némileg mások voltak, a vasrácson kívül még vaskos deszkaburkolat is volt rajtuk. Rám lakatolták a kalitkám. Aztán sorra behajtották az oldalpalánkokat.

Ismét sötét lett.

De miután megszoktam az ismerős állapotot, észrevettem egy repedést az egyik oldalon.

Szerencsém volt.

Ebből a szögből jól beláthattam az egész termet. Legalább nézelődök. Elhelyezkedtem. A rácshoz simulva lestem a kinti nyüzsgést. Sajgó porcikáimra igyekeztem nem gondolni, csak figyeltem.

Volt is mit.

Mindenáron meg akartam szökni. Éppen az ötszázadik verzión elmélkedtem, amikor a kinti nyüzsgésben kiszúrtam valami igencsak érdekeset.

Hildát.

Először az tűnt fel, hogy az overallosok és a köztük lábatlankodó bőrruhások, elkezdtek igazgatni a ruháikat, a

hajukat, és a bunkó szövegeket hirtelen más stílusú moraj váltotta fel. A lányt két, hófehér bőrruhában pompázó polgárőr kísérte. Ezen előbb elcsodálkoztam, de aztán eszembe jutott a Zsigeri alakulat. Ezt a sejtésemet megerősítette a bal karjukon lévő fekete karszalagon lévő jel. Egy aranyszálakkal hímzett nagy, cirkalmas 'ZS' betű. Nekem inkább bénának tűnt ez a fajta megkülönböztetés, de ezzel a véleménnyel egyedül lehettem a helyiségben, mert az addig nagy hangon handabandázó társulat, halk hangra váltott, és szinte tapintható tisztelet övezte a két Hófehérekét.

Majdnem elnevettem magamat.

De aztán elment a kedvem a röhögéstől. Amikor meghallottam, hogy Nyápic ketrecét keresik... Már nem is volt olyan muris a kinézetük, sőt a legkomolyabban aggódni kezdtem a nyakukban lógó rövidcsövű géppisztolyok látványán.

Miután az egyik alázatos fekete polgárőr mutogatására felém indultak, szó szerint majdnem megfagyott az ereimben a vér. Már inkább gonosz farkasoknak véltem őket...

Így aztán nemigen értékeltem a tenyérszerű miniszoknyában pompázó, és a 'haskivillantós' pólóban riszáló amazont, akinek hatalmas cicije úgy meredeztek előre, hogy a még a Himalája is elsápadt volna irigységében.

Reszkettem. Félttem.

Nem így a többiek... Méternyire kigúvadt szemekkel, szaporán nyeldekelve követték a ringó csípőjű csoda minden egyes rezdülését.

Már több órája különféle problémákkal küszködtem. Éhes is voltam, szomjas is. A hasam csikart, a hólyagom

görcsölt, a szám kiszáradt, a gyomrom, és más belső szerveim is már erősen lázadoztak.

Éktelenül sajgott a csuklóm a bilincs miatt.

De most érdekes módon minden bajom tovatűnt.

Egy csapásra megszűnt a WC-ülőke utáni vágyam. Sőt a grillcsirkék, torták, fagylaltos-kelyhek, csoki-hegyek látványa is köddé vált. A bilincs sem érdekelt tovább.

A rémülettől megdermedtem.

Amikor a ketrecemhez értek, ösztönösen a másik oldalhoz lapultam. Odaintették az egyik közeli overallost, és utasították a deszkaoldal felhajtására, miszerint a hölgy meg óhajtja tekinteni a Nyápic nevű gladiátort, mielőtt fogadna rá...

A megkönnyebbüléstől felsóhajtottam.

Ááááá...

Nem akarnak elvinni!

De aztán az önérzetem kezdett el háborogni.

- **Hát mi vagyok én?! Egy állat?! Vagy rabszolga?! Hát mit képzelsz ez a spiné?! – bömböltem magamnak, magamban dohogva.**

S míg így berzenkedtem, sértődötten hátat fordítottam az időközben felnyíló palánkknak. Hunyorogva a beáramló fénytől, a hónom alól hátralesve, összekuporodva tűrtem a megaláztatást.

- **Hahahahaha** - kacagott a nő, és a combját csapkodva gúnyosan nézve rám mutogatott - **Ez ilyen pici?! Hahahahaha!**

Na... Csak ez kellett az addigra odagyűlt társaságnak.

Elkezdtek röhögni, egymást lökdösni, a másik vállát verdesni. Némelyik görnyedezett, sőt még egy földön fetrengőt is láttam.

Feltételezem, hogy a röhej hangerejével igyekeztek bizonyítani férfiasságukat, a szebbik nem eme képviselőjének...

Szerintem ez alapján inkább nekik lett volna a ketrecben a helyük. De mivel senki nem kérdezte ki a véleményemet, sőt szerény megítélésem szerint nem is igen nyomott volna a latban, én belül maradtam, ők meg kívül folytatták a mulatságot.

A káromra.

- **Hát ekkora még a játékmacim is van** – visította a csaj - **Hihihihhi! Játékmaci... Nyápicka... Hihihihhi** – vihogott a csaj, mire még hangosabb közröhej tört ki.

A lány akkor közelebb lépett, és benyúlt a rácson, s megrángatta a hajamat.

Aztán a palánk lecsapódott.

Én egy ideig még úgy maradtam.

Aztán visszabotorkáltam a réshez. Kint lassan visszatértek a régebbi zajok, már csak innen-onnan hangzott egy-egy nevetés.

S amint megszokta a szemem a benti félhomályt, legnagyobb meglepetésemre egy kis fehér foltot pillantottam meg a lábamnál. Szerencsémre ma elől voltam megbilincselve, így könnyen fel tudtam venni a kis cédulát.

Mert az volt.

Egy összegyűrt cetli.

- **Ezt csak a csaj dobhatta ide!** – mormogtam meglepetten.

Kibontottam.

A beszűrődő fényben kisilabizáltam a halvány, kusza betűket.

*Lalám! A PBÖ üdülőbe vittek. A
köörülményekhez képest jól vagyok.
Butykos Gézu - tudod a pálinkás ápoló,
aki leszede a mellényedet – segít
mindenben... Megtudtam, hogy Gizikével
elhitették, hogy mi hazamentünk hozzád,
és csak pár nap múlva jövünk vissza. Az
is tudomásomra jutott, hogy a visszaúton
fogunk meghalni... Autóbalesetben...
Megrendezik. Gizike helyére a hét végén
érkezik valaki, egy új körjegyző, így már
biztos, hogy őt is el akarják tenni az
útból. Nincs sok időnk... Tarts ki,
próbálunk segíteni! Ja! Hilda velünk van!*

Berci

Legalább félóraig bögtém. Hangtalanul nyeltem a
könnyeket, magamban hajtogatva azt, hogy minden
rendben lesz.

Újból és újból elolvastam az egyre nedvesebb
sorokat...

- **Minden reeenddben lesz... reeendbeeeeee...**

– motyogtam szipogva szakadatlan.

Egy nagy frászt lett rendben...

5. FEJLELMÉNY

Mire felismerem, hogy egy játék lehet szabályosan szabályozva szabálytalan, addigra megkezdődik a nagy viadal, ahol végleg meggyűlölöm a majmokat, és hirtelen felindulásból megkedvelem a háziállatokat...

Déltájrán már mindent tudtam. A jövés-menés közben elejtett szavakat, mondatokat szépen összegyűjtöttem és a kacskaringós tekervényeimen keresztül terelgetve, a becses hallójáratom doboló hártyái által leköszvetítettem a mohó közönségként tomboló agysejtjeimnek, s nem kis öröömre rájöttem a játék, a Viadal lényegére.

Azaz dehogyis!

Nem kis bánatomra... Sőt...

A legnagyobb búbánatomra.

Kiderült, hogy az Arénába tízpercenként eresztenek be egy állatot, vagy állatcsopórtot. A konténerekből... Abból a vacakból, amiben éppen én is leledzek.

Azt, hogy melyiket nyitják ki, egy folyamatos sorsolás dönti el. A bedeszkázott ládikák oldalán éktelenkedő számkódját egy nagy kijelző közli. Az egyik változat szerint

mielőtt kinyílnának a deszkaoldalak és kiderülne az állat faja, öt perc áll rendelkezésre, hogy a körben elhelyezkedő, vaskos rácsok mögött kéjelgő, itt összegyűlt perverz pénzeszsákok fogadjanak.

Euróban.

A másik szerint, bármikor lehet tenni, vagy tétet emelni a küzdelem közben.

A harc közben folyamatosan változik a nyeremény szorzója, amit szintén az ominózus tábla hirdet...

A fogadás procedúrája egy billentyűzeten keresztül zajlik. Vannak olyanok is, akik, még itt sincsenek eközben. Valahonnan a világ más tájáról, egy kamerán keresztül figyelik az eseményeket...

És még én szeretem az Internetet!

Vannak sötétített fülkék a nőknek. Van minden, nők, kaja, női italok, és a többi kellék...

Például én...

Arra ocsúdtam, hogy a darun lógok, s tudtam, hogy mindennek vége. Késő délután lehetett. Két gurulás között kilestem. Éppen az óriási aréna fölött emeltek át. Egy pillanatra megláttam a sötéten tátongó lyukat is, amiből érkeztem. Egy hegy gyomrából lebegtem elő, ami kívülről egy igazi holdbéli kráterhez hasonlított. Elvakított a sápadt napfény.

Alattam a tömeg őrjöngve lüktetett és úgy zajongott, mint egy megzavart méhkas. Legalább ötven széksor gyűrűzött alatt. Körbe-körbe, mintha egy görög színház lenne. A felső sorokat meg-megszakították a sötét üvegű

teraszok, és a nyitott díszes páholyok. Lenn a mélyben egy hatalmas kör alakú placc sárgállott középütt. Üresen. Vastagon beborítva durva homokkal.

Mint egy fenevad nyitott szája....

Tele pornyállal. Ami el akar nyelni.

Végleg. Mindörökre.

Körben a már jól ismert hegyek. Egy helikopter körözött felettünk. A nyitott oldalán egy - hatalmas gépfegyvert szorongató - bőrruhás lógott ki belőle.

Rágógumizott.

A rotor hangját elnyomta a féktelen zaj.

A konténerek halmazához süllyedve elcsodálkoztam a hatalmas rácsokon, ami elválasztotta a tomboló közönséget az aréna középső, százméternyi átmérőjű, még mindig üresen ásító részétől.

Durván lehuppantam.

Mármint az imádott dobozom zökkent velem egy jókorát. Két munkás leoldott a drótkötélről.

Utánam még húsz-harminc sorstárs óriáskalitka érkezett a légből. Egyre sűrűbb lett az aréna eme cikkelye, amely kb. harmada lehetett az egész körnek. Itt az ülések helyett a lépcsőzetesen kialakított teraszok voltak. Ezeken sorakoztunk.

Mi. A leendő áldozatok. És gondolom az egy-két győztes.

A rácsok és a deszkák mögött. Összezárva a félelemmel. A bizonytalansággal.

Olyan hangorkán zúgott körülöttem, hogy be kellett fogni a fülem. Összekuporodva hessegettem el a tudatomat ostromló felismeréseket. Az állatok hangjait. Amelyek képzelt látványa váltogatta egymást. A fejemben tolongva,

zsúfolódva zabálták énemet. Véres agyarak, vöröslő karmok, lecsapó mancsok, elnyelő torkok villódzó képei ivódtak belém, szivárogtak minden sejttem burka mögé...

Mindenütt vérrel... Vértengerrel...

Kidülledt szemekkel vergődtem. S egyszerre csak akaratlan, vad ordításba kezdtem. A saját hangomat alig hallva fröcskölt elő belőlem, liternyi nyáldarabokkal kísérve a rettegés.

Ordítottam. Üvöltöttem.

Vinnyogó áriám megannyi pegazusán hadonászó, tajtékzó félelemszilánkok szabadultak fel ősi börtönükből. Az értelem rácsait porrá zúzva. Szétporlasztva bennem minden utolsó emberit, hanggá küzdve az összes ösztönmaradványt.

Csatarendbe állítva az ősi génüzeneteim foszlányait. Ami most, és itt az évmilliók alatt letűnt, egyre ismerősebb közegben, a szorongás dzsungelében, mindenkivel egyértelműen tudatta, hogy már ismét állat vagyok.

Én is. Úgy, mint ti. Körülöttem. Akik el akartok emészteni. Ti. Akik húsomat, véremet kéritek. Nektek üvöltök. Nektek üzenek. És ordítottam, és ordítottam, ahogy a torkomon kifért.

Ettől aztán jól elfáradtam.

Nem lett csend, nem állt meg a bolygó, nem hunyt ki a nap, nem érkeztek titánok, nem kushadtak be a sarokba a vadállatok lesütött szemmel, leszegett fejjel a szomszédos ketrecekben, nem változtam át mutáns óriásszörnnnyé.

Csak a maradék erőm hagyott el végleg.

Még egy utolsó, kétségbeesett próbálkozást tettem, hogy farkasemberré váljak, aztán elnémulva, remegve egyszer s mindenkorra mindent feladtam.

Már csak abban reménykedhettem, hogy az arénában egy éti csigával hoz össze a sorsolás.

Nem így lett.

A legnagyobb baj az volt, hogy elém raktak egy hatalmas ládát. Így már nem láthattam semmit. Egy ideig még figyeltem, amint a tömeg hangjai lereagálják a történeteket. A vad zajt néha egy gong hangja szaggatta ketté. Később már közömbösen, sorsomba beletörődve kuporogtam a ládám félhomályában. Egyre távolabb került tőlem az a kis fénypont, amely eddig pislákolásával tartotta bennem a lelket. A remény e huncutka fénye lassan beleolvadt a valóság dübörgő forgatagába.

A valóság más volt.

Pisilnem kellett. Sőt. Ismét csikart a hasam.

Már nem hittem abban, hogy Berci, a csajszi vagy akárki, eljön értem és kiszabadít.

Aztán egyszerre csak felgyorsult minden.

A remegő inaimat borító bőrréteg jeges verítéket termelt. A csontok szinte könyörögtek, hogy vigyem valahová máshová őket. A hiányzó izomkötegeim helyén tátongó semmi, vigyorogva figyelte amint az állam a bokáim felé csúszik. Eltátott szájjal, reszketve, csapzottan, megtépázott, verejtéktől és egy csomó mástól átítatott

ruhában, elgyötört tekintettel tápászkodtam fel, miután a nyitott konténerből kirázott a daru.

A kör szélére.

Egy pillantás elég volt, hogy felmérjem esélyeimet. A 'túlélem - nem élem' koordinátarendszer metszéspontja röhögött rám a felismerés fényében ragyogva.

Nulla. Semmi. Origó.

Kaput. Ennyi.

Eljött a vég.

Hiába biztattak fentről. Pár pillanat múlva már egy állat karmai vájtak a húsomba. Hiába próbáltam felvenni vele a harcot. Pár pillanat múlva már a vérem vörösre festette az ingemet. A jókora pávián sárga agyaráit vicsorgatva terített le. Rám ugrott és eszeveszetten ugatott, mint egy kutya...

Körülöttem rohangált a véres homokon, mintegy tudtul adva a világnak, én az ő tulajdona vagyok.

A hatalmas ütéstől még mindig kábán lestem szét.

A bent lévő állatok egymástól távol, kis szigeteket alkotva tarkították a küzdőtér óriási, több helyen véres porondját.

Észrevettem egy oroszlánt.

Valamit marcangolva tépkedett. Sunyin felfelmorranva az evésből. Nem tudom mi lehetett a megkésett ebéd, ahhoz messze volt, de a véres húsfoszlányok látványa és a csontroppanások hangja még ilyen távolságból is iszonyú hangulatot keltett bennem. Amit végképp nem értettem, hogyan hallhatom a

hangzavarban, a szörnyű álkapocsban zúzódo, szilánkokra törő csontok reccsenéseit.

Biztos csak képzelődtem.

A lakomázó királytól jobbra egy pár kutya tömörült a vaskos rácsokhoz. Őrjöngve csaholtak. Valami számomra ismeretlen állattetem választotta el őket egy kushadó leopárdtól. Az a földre lapulva, ugrásra készen vicsorgott, feléjük prüszkölt. Messzebb egy forgatag nyüzsgött, de nem tudtam kivenni, hogy mik lehettek azok. Féktelen küzdelmük úgy kavargatta az őket körülölelő porfelhőt, mintha egy tornádó dühöngött volna az aréna túlsó felén.

Az oroszántól balra két bivaly, vagy bika lehetett. Nemigen ismertem fel őket. Feketék, szarvuk van, és alulról nézve a lötyögőjüket úgy tűnik, hogy fiúk. Erre még ilyen messziről is rájöttem, de többre már nem futotta a szakértelmemből. Az egyikük az első lábaira rogyva, billegve döglődött. Nem messze tőlük egy gorillacsapat tömörült. Összebújva védtek egy kicsinyét magához szorító nőtényt.

Körülöttük három nőtényoroszlán körözött.

A hímoszlán, most az evést befejezve, a háttérből ordítva támadásra buzdította őket. Ettől a hangtól a páviánom rém ideges lett, és az egyik mancsában lengetett csontot feléjük vágta. Azután elém ugrott és a szőrös, vértől csapzott karjait lengetve a képembe ordított. Sohasem felejttem el a kitátott vörhenyes pofáját. Azt a bűzös leheletet, azt a zavaros szemeket, az óriási sárga, húsfoszlányos agyarakat.

Halálra rémulten, öklendezve hátrébb löktem magam.

A dög dühödten pörögni kezdett és vadul, villámgyorsan felém csapott.

Eltalált. Arrébbestem. Valami puhára. A vállamat találta el a szemét állat. A bal karom teljesen elzsibbadt és úgy lengett, mintha rongyból lenne. Csak most vettem észre a körülöttünk heverő majomtetemeket. Három vagy négy is lehetett. Nemigen leltározhattam, mert közben már ismét a rám rontó pávián kitátott szájába bámultam.

Ekkor ért oda az egyik kutya. Aztán a másik. Meg még egy. Távolabb is kitört a hepaj. A gorillák és az oroszlánok összecsaptak. Az ép bika rárontott egy körülötte őgyelgő hiénákra.

Az első kutya összecsapott a páviánnal. Egy nagy fekete dog volt. A hátára ugró fertelmet próbálta lerázni. Az tépte, marta, harapta. Mint egy fúria úgy küzdött.

A dog villogó szempárjából az egyik szem helyén már csak egy vörös lyuk maradt. A második kutya egy sántikáló dobermann a már vergődő társán kapaszkodó majom után kapkodott, de az még így is könnyedén távol tudta tartani magától. Még egy pillanat, és a pávián már át is harapta a vinnyogó, rogyadozó dog torkát.

A dobermann addigra a hátába került és onnan vetette rá magát. Sikerült egy pillanatra meglepnie a dühös dögöt. A harmadik kutya eddig némán körözött a küzdelem körül.

Ezt a pillanatot használta ki a támadásra. Egy ugrás, és a közepes termetű, sárgásbarna csíkos kutya a hempergők felé vetődött.

Innen már nem tudtam követni az eseményeket.

Ami biztos, hogy a vérnyálás hánykolódó forgatagból csak a pávián torkán csüngő, lihegő pitbull maradt élve. A torokra ragadva lógott, lengett.

A testét ellepő karomhasogatott barázdákból ömlő vörös lé ragacsá lepte el.

A dobermann pár méterre, felszakított hassal az utolsókat rúgta.

A fuldokló pávián végső mozdulatával, őrjöngve, hörögve letépte magáról a pitbullt. A kiszakadt torkából bugyogó hangok törtek fel.

Hirtelen eldőlt. Még rángatózott egy kicsit. Aztán nem mozdult többé.

A kutya az oldalán fekve, szemeit hunyorgatva hevesen lihegett. A véres nyelve oldalra lógott. Bele a homokba. Segíteni szerettem volna, de nem mertem mozdulni. Egy eltévedt, közelgő hiéna csöpögő nyálú pofája, sunyin villogó, apró szemei látványa mozdulatlanságra ítelt.

Már majdnem odaért, amikor az égiek közbeléptek.

Egy újabb konténer érkezett. Kicsapódott az ajtó, a kötelek megrándultak. A nyitott láda hátulját a daru a felhők felé rántotta, mire az kiköpte terhét.

Az alattomosan közelgő dög hátrébb ugrott a közénk zuhanó óriási állattól visszahőkölve.

6. FEJLELVÉNY

Kesergek az atyai szereteten, meglátom a világ legnagyobb egerét, továbbra is rühellem a ragadozókat, súlyos ütközetek közepette lemaradok az aznapi étlapról...

A roppant óriás felegyenesedett, és mellkasát dobként használva, azon gigászi méretű karjaival őrült ritmust verve, vad ordítást hallatott.

Mivel csak pár méter választott el tőle, szinte tapintható közelségben éreztem az ezüstös színű hátat.

Igen! Ez ő! A dadám!

A megkönnyebbülés és az újbóli remény erőt adott. Mögé ugrottam, és karjaimat az ég felé rázva szintén üvölteni kezdtem. Az ezüsthátú futólag rám pillantva, de igazán rám sem hederítve, oldalazó szökellésekkel sebesen elindult az oroszlánok ostromát nyögő gorillacsapat felé.

A megjelenése, na meg a hangja, némi kavarodást váltott ki a harctéren. Miközben ő a porondon átvágva, dübörgő lendülettel rohant célja felé, a mancsain lendítve előre magát. Az iménti hiénát beérte, és egyetlen csapással szétzúzta a gerincét. Meg sem állva száguldott tovább. Már csak a dühödten fújtató bika, és a többi sunyi hiéna választotta el a nőstényoroszlánok által szorongatott családjától.

A fekete monstrum szarvait leszegve egyenesen nekirontott az érkező gorillának. A hiénák szétrebbentek és az addigra haldokló leopárd felé indultak. Az ezüsthátú egy

szaltószerű ugrással elkerülte a hegyes nyársakat. Így a porfelhőt kavaró, fékező állat mögé került és a levegőbe ugorva, mellső karjaira érkezve, vízszintesbe lendítve testét, páros lábbal oldalba rúgta az éppen forduló bikát. Az megrendült a hatalmas erejű támadástól és elterült. Lábaival vadul kalimpálva igyekezett ismét talpra, illetve patára állni. De mire sikerült volna, addigra az ezüsthátú már rajta landolt. A két szarvat marokra ragadva, egy iszonytató ordítást hallatva, villámgyors tekeréssel kitörte a bika nyakát.

Mire az a hangos prüszköléssel és veszett rúgkapálással kimúlt, már az egyik oroszlánt üldözte. A nagymacska hátrálva, mancsaival csapkodva tolatott. Vélhetőleg, távoli hímje oltalma felé. A másik kettő eközben két kisebb hímgorillával bajlódott. Az állatok királya nemigen ért rá a segítségükre sietni. Éppen két hatalmas feketemedvével küzdött. Azok valószínűleg a porfelhőből kerülhettek oda. A megzavart előkelőség nemigen repesett a boldogságtól.

Bömbölt, ugrott.

Az összechapást már nem figyelhettem tovább, mert míg én az elrohanó dadusomat figyeltem, valahonnan elém keveredett egy törött lábú kenguru. Legalábbis azt gondoltam, hogy az. Nem értettem, hogy nőhetett ekkorára ez a vörhenyes óriás.

Felém botladozott. Közben körbe-körbe kapkodta a fejét. Az óriás árnyéka lassan beterített. Semmit sem láttam, csak a hatalmas vörös patkányt.

Álmaimban sem képzeltem volna, hogy a csaknem kétméternyi erszényest megúszom.

Először azt hittem nem látott meg, mert majdnem rám tolatott. De miután az ámulattól - és persze a rémülettől - sóbálvánnyá vált gizdácska testemet óvatosan arrébb

piszkálta a dinoszaurusznak is becsületére váló farkával, rájöttem, hogy nem akar bántani.

Ott álltunk és az összevisszaságot bámultuk. Én a törpe, és ő az óriás. Dávid és Góliát. Egyelőre, valami hallgatólagos megnemtámadási egyezményt kötve. Hála a kábeltévének, már láttam ausztrál természetfilmet, ahol az ősi legendák emlegettek valami 'vörös óriást' a kenguruk között.

Szerintem ez tuti, hogy az lehetett...

Mellesleg rendkívül meg voltam bántva, hogy a dadám így cserbenhagyott. Teljes lelki válságba kerültem. Mit képzelsz az a szemét tetű, hogy ilyen hálátlan. Én majdnem meghaltam érte, az meg csak úgy itt hagyott! A kisujjával meg tudna védeni, de nem, ő rám sem hederít...

Míg ekképp tépelődtem magamban, a kutya odakúszott mellém. A dinó-patkány sandán odapillantott, de amúgy meg sem rezzent. Nem veszélyeztette a nyüszítő apróság. Megsimogattam a kis hőst. Eddig csak képen láttam ilyen kutyát. Elcsodálkoztam milyen nagy az állkapcsa. Megvizsgáltam a bioszobor árnyékában. Úgy tűnt, hogy új bunda kellene neki. Az a mocsokfajzat pávián szerte-széjjel hasogatta a régit. A húsfoszlányok úgy lógtak a kutyán, mint a giccses karácsonyfadíszek a kigyulladt fenyőfáról. Nem sok lehetett már hátra az életéből.

Teljesen elgyengült.

Ekkor a giga-egér megmozdult. Idegesen mocorogni kezdett. Kilestem mögüle. A gorillacsapat megmaradt. A bika kimúlt, amit most a medvék ettek.

Az oroszlánok is habzsoltak.

Ugyanazt a tetemet, mint eddig a hím. De azt nem láttam sehol. A hiénák a már döglött leopárdot tépkedték.

A forgatag hullámozott. A gorillák sebesültjeiket vonszolták, és felénk tolattak.

Ez idegesíthette fel a kisegeremet.

A hűtlen hímgorillám félköröket írt le a szokásos dobszólója közepette.

Ekkor érkezett egy újabb konténer.

A kenguru felnézett. Hátrébbugrott. Majdnem elsodort. Közben az eget vizslatta. Meredten bámult. A kicsapódó deszkaajtóra, és az égből potyogó óriáskígyókra.

A kutya közben kimúlt.

A kenguru most féloldalasan arrébb ugrott. A gorillák visszahőköltek. A konténer eltűnt. A forgatag gomolygott. A gong megkondult. A tömeg üvöltött. A nap sütött.

Én visítani kezdtem.

A kengurum végleg elugrált. Én a tekergő dögöket lestem. Azok még nem ocsúdtak fel. Négy vagy öt lehetett. Mind több mint hat-hét méter.

És szerintem szörnyű éhesek lehettek!

Ekkor az egyik észrevett.

Azt hiszem megállt a szívem. A háttér

elhomályosult és minden lelassult. Mint egy filmen. A hangok durva darabokban érkeztek felém. Komoran cammogva, nyomasztóan, mint ősszel az esőfelhők.

Én csak a rám meredő szemeket láttam. Tehetetlenül bámultam. Megigézve...

Ekkor a pikkelyes test megrándult, és felém vágódott. Az arcom előtt egy-két milliméterre megállt és az emberfejnyi tátott állkapocs hirtelen összezárult. A bűzhullám ott maradt, de a támadó kígyófej amilyen gyorsan jött, olyan sebesen visszarándult.

Szemeim résein kilesve vártam az újbóli lendülést, az utolsó pillanatomat e keserves életből.

De a kígyófej hirtelen irányt váltott és körpályára állt. Mint egy bolygó. A teste megnyúlt és ostorként követte a fej köríveit.

A kígyó farka végét tartó óriási, szőrös kar vadul pörgette, az ostorként suhogó rondaságot.

A gorillamancs kegyetlen satuként szorította prédáját.

A felismerés villámként sújtott belém! A dadám forgatta, tekergette maga körül az óriáskígyót!

Az ezüsthátú.

Megmentett! Ő rántotta vissza, ő nyüstöli azt a szemetet...

Ekkor véletlenül eltalált a veszettül forgó hullóval.

Repültem...

7. FEJLELVÉNY

*Megrázó élményben lesz részem, Kupáncsap csupán jól
kupán csapat, majd rájövök valamire, beindul a nagy
csapat, ellopnak, s azután...*

Repültem, repültem... Eddig emlékszem. Aztán semmi. Vagyis valami, de már állatok nélkül. Esti félhomály, reflektorok vakító fénye, egy szék. Pislogás, émelygés, rövid végtag leltár. Öröm. Körülnézés. Üröm.

Több szék. Mások. Mind ember. Nem... Egy gorilla is. Az enyém?! Igen. Szíjak. Valami pánt a fejemen. Vízcsorgás a képemen. Felismerés! Villamosszékek...

Ájulás.

Mire ismét feléledtem már a zaj is eljutott a tudatomhoz. Megértettem mindent. Ezek itt mind villamosszékekbe vannak szíjazva! Én is. Elkezdtem röhögni. Bár valójában senki sem hallhatta, vadul sikongva tört rám a hisztérikus roham. A nevetőgörcs. A megtisztított porond friss homokjába potyogtak a könnyeim. A fátyolos kép ingó vibrálása mögött átsejlettek a félkörben kikötözött társaim. Ekkor elnémultam. De ezek nem is emberek! Mind majom!

Csak én vagyok ember?! Egyedül...

S míg szipogva kapkodtam a tekintetem egyik majomról a másikra, végül a gorillára, felharsant egy sziréna. Megrezzentem. Láttam a rángatózó társaim. Éreztem, amint beléhasít a fejembe egy szörnyű fájdalom.

Leírhatatlanul fájt...

Eddig emlékszem. Aztán semmi. Vagyis valami.

Döglött, a székeikből ernyedten lógó majmokkal voltam körülvéve. Az ezüsthátúm! Igen. Ő is... És én?! Ekkor észleltem a két átkozódó bőrruhást. A szíjakat tépkedve őrjöngtek.

Rájöttem...

Míg a többi áldozat már füstölögve, ernyedten lógva bevégezte földi létét, az én székem elromolhatott, kicsit rázhatott rajtam, amit így túléltem...

A hibás székem pántjait káromkodva cincálta a két barom. Egymásra ordítózva átkoztak. Közben megláttam, amint több overallos elszállítja a megégett tetemeiket.

Én a székbe kapaszkodva tiltakoztam, mert ezek a szemetek át akartak vinni egy másikba.

Sose gondoltam volna, hogy egy villamosszékhez ennyire vonzó is tud lenni. Mármint egy rossz... Mert a másik, ami felé vonszoltak, már egyáltalán nem tetszett.

Végül ők győztek.

Beszíjazva, megalázva hallgattam az üvöltő tömeget.

Ismerős állapot

Esti félhomály, reflektorok vakító fénye, a szék. Pislogás, émelygés. Szíjak. Valami pánt a fejemen. Vízcsorgás a képemen.

Most csend lett. Teljes, mindent átható némaság. Egy végtelen úr. Ami súlyával a bűzös székbe préselt. Körülvett. S a vakító fényfüggöny mögött felsejlő idegen lények. A fajtám. Az emberek. Engem figyelnek.

Élvezik a látványt. Élvezik a tényt, miszerint nem ők ülnek itt. Élvezik a hatalmat.

Remegtem és féltem. Eszembe jutott Gizike, Berci, meg egy csomó hülyeség. Később gyermekkori emlék tolakodott be a reszkető tudatom vetítővásznára. Egy téli reggel. Amikor rájöttem, hogy nincs is Mikulás... Pisilni mentem, közben véletlenül megláttam a csizmámba matató kezeket. Nem a Mikulás volt. Rájöttem, hogy átverték. Több éven át, végig félrevezettek. Aznap nem ízlett a csoki.

Most is így éreztem. Átvert az egész világ. Ezek között éltem eddig?!

Ezek állatok...

Most összeszorult a gyomrom. A kivégzett állatokra gondoltam. A hangszóró hangja több nyelven bement a fogadás szorzóját. A rekedt harsogást ismét felváltotta a tömeg moraja.

Ekkor, mint a villám vágott belém a felismerés...

Úristen! Ez egy gyerekkori emlék volt?! Akkor mindjárt lepereg előttem az életem?! Erről már hallottam... Áhhh... Jaj! Mindjárt jön a többi... Aztán vége?!

De nem jött.

Erre bedühödtem. Mi az, már ez sem jár nekem?! Tessék jönni. Leperegni. Hát mit képzelsz ez! Ami jár, az jár.

De akárhogy erőltettem, nem jöttek a várva várt képek. Egy-két nagyobb cicis lánykép beugrott, amúgy semmi. Az is csak homályosan...

Elkeseredve vártam a végső csapást.

Most vettem észre a lebegő székeket. A többit. Kidaruzták mind. Egyedül maradtam. Elkeseredve néztem a homályba vesző kedvenc fotelomat. A rosszat. Ami nekem a világ legeslegjobb ülőalkalmatosságának tűnt ebben a pillanatban.

Vége. Már nem láttam. A homlokpánt miatt nem tudtam utánanézni.

Megint bevillant egy régebbi élmény. Már-már elkezdtem ujjongani, hogy beindul az életlepergés, de csak egy okádós filmjelenet volt. Ezt nemigen tudtam mihez illeszteni.

Azután már igen.

Öklendezni kezdtem. Nem sok jött.

Összröhej váltotta fel a kaotikus hangokat. Jobbra pislogva megláttam magam egy gigászi kivetítőn. Egy közeli éppen a kicsurgó pempőt mutatta. Ezt eddig észre sem vettem... Mármint a mozit.

Ekkor felordított a már ismerős sziréna.

Összeszorítottam a fogam, a szemem, az öklöm. A zabszempróba is működött volna... Vártam a megrázó élményt.

Eddig emlékszem. Aztán semmi. Vagyis valami, de a levegőben lebegve. Esti félhomály, reflektorok vakító fénye, egy alattam úszó szék. Pislogás, émelygés, rövid

végtag leltár. Öröm. Körülnézés. Lövések. Szíjak. A pánt a fejemen. Vízcsorgás a képemen. Ez most a verítékem. Felismerés!

Nem haltam meg...

Valaki, vagy valakik elloptak! Rotor, sötétség, lengés, süvöltő golyók, üvöltő tömeg. Villamosszék... Repül...

Arcomban hűs szél, fölül helikopter...

Lengek, lengek, lengek...

Ájulás.

3. FEJLELMÉNY

Bulu liheg, Zulu vonít, én remegek, Berci cincál, együtt rohanunk, először össze-vissza, aztán arra, amerre Kókadt Tollseprű mutogat, végül minden jó, ha jó a vége, leápoltan, s boldogan mosolygok, mindenfélét álmodok, körülöttem elégedett arcok, később csikorgó abroncsok alattam...

Az erdőben iszonyú sötét volt. Rohantam, ahogy bírtam. Bercibe kapaszkodva. Mellettem behemót izomkolosszus csörtetett. Bulu. Néha elém került. Egy kutya lihegett előttünk. Zulu. A hatalmas alak búzlott, mint egy jól érlelt sajt.

Az eb is.

A tisztás, ahová letettek a gépről, már messze volt.

Ekkor feltűnt egy fura alak előttünk. Egy indiánnak öltözött vénség.

Lihegve fékezett a csapat.

A kutya támadott, Berci visított, Bulu ugrott, én remegő térdekkel fékeztem, az indián ordított.

Egy másodperc múlva Berci indiánt védett, Bulu kutyát fogott, az indián megsértődött, én összerogytam, az eső esett, az erdő dühösen susogott.

Megtorpantam...

Remegve rogytam le. Egy nyirkos kőbe próbáltam

kapaszkodni. A ragacsos feketeség sűrű iszonya, feneketlen kútként szippantott magába.

Elnyelt.

Míg zuhantam a lassú, monoton szuszogás szélviharként tombolt reszkető tudatomban. Félttem. Rettegtem. Vártam, hogy az erdő, mint egy sötét szörnyeteg rám vesse magát, és széttépjen. Máris éreztem a belém vájó sárga agyarakat, a vérbűzös leheletet, a rágóizmok roppant ütemét, a húsomat szaggató karmokat, a saját vérem enyhés sós ízét, a reccsenő csontok iszonyú hangját, a döbrent utolsó pillanatot.

A halált.

A megváltást. Ami véget vet végre szenvedéseimnek. Visszagondoltam az aréna bájos forgatagára. Mily gyönyörű emlék! A Pusztahórekettyés előtti életem már eszembe sem jutott. Mintha nem is létezett volna. Visszasírtam a csörlőt, azokat az aranyos cápákat, a piranha-rajt, a lövöldöző szipirtyót, a sokkoló lilás villámaid, a veréseket...

A dögöket, a villamoszékét.

A fejem mindenáron szét akart hasadni, de végül egyben maradt. Az erdő ragadós masszaként vett körül.

Úristen?!

Csak nem meghaltam és ez a Pokol?! De nem. Az nem lehet, akkor itt hemzsegnének az ördögök. És különben is, itt nincsenek üstök...

Míg imígyen csitítottam éledő öntudatom, és megnyugodtam a nyüzsgő ördögök hiánya által, hirtelen eszembe jutott, hogy mi is történt.

Elkezdttem magamhoz térni.

Pár perc múlva összegeztem a tapintó-, szagló-, látó- és hallóérzékeim által begyűjtött információkat. Egy bokor tövében voltam. Berci az indiánnal pusmogott. Bulu egy levelet rágcsált, a kutya szundított.

Bevillantak tudatomba a helikopterek. A köteleken leereszkedő kommandósok. A lövések. A káosz.

A rohanás.

Két nappal később egy forró, szőke nőbe próbáltam kapaszkodni. A ragacsos émely sűrű iszonya, feneketlen kútként szippantott magába.

Elnyelt.

Míg zuhantam a lassú, monoton szuszogás szélviharként tombolt reszkető tudatomban. Félttem. Rettegtem. Vártam, hogy a nő, mint egy kese hárpia rám vesse magát, és szétmarcangoljon. Máris éreztem a belém vájó sárga karmokat, a vérbűzös leheletet, a rágóizmok roppant ütemét, a döbbent utolsó pillanatot.

A halált.

A megváltást. Ami véget vet végre szenvedéseimnek. Visszagondoltam az aréna bájos forgatagára. Mily gyönyörű emlék! A Pusztahórekettyés előtti életem már eszembe sem jutott. Mintha nem is létezett volna. Visszasírtam a csörlőt, azokat az aranyos cápákat, a piranha-rajt, a lövöldöző szipirtyót, a sokkoló lilás villámaid, a veréseket...

A dögöket, a villamosszéket. A rohanást. A barlangot.

A fejem mindenáron szét akart hasadni, de végül egyben maradt.

Míg imígyen nyugtatgattam kocsonyásra kínzott öntudatom, hirtelen eszembe jutott, hogy mi is történt.

Elkezdttem magamhoz térni.

Pár perc múlva összegeztem a tapintó-, szagló-, látó- és hallóérzékeim által begyűjtött információkat. Egy ágyban feküdtem. A hárpia egy testes nővérke volt. A szétvájó sárga karom pedig egy jókora injekció. Berci az aggódó tekintetű indiánnal pusmogott. Bulu egy nagy sültcombót rágcsált a szomszédos ágyban. A kutya a lábánál szundított.

Bevillantak tudatomba a barlangban átélt események. Beugrott az indián neve.

Kókadt Tollseprű.

Mindenki így nevezte.

A gyógyóba zárt tsz-elnök apja. A barlangból ő vezette az ellenállást. A szószerinti földalatti mozgalmat. Nekik sikerült végre, több évi előkészítés után, végleg leleplezni az itt zajló eseményeket.

Éppen most.

Mázlim volt.

Ők kapcsolták le a székem is... Ők hívták ki a nemzetközi erőket. Megint bevillant a múlt képe. A helikopterek. A köteleken leereszkedő kommandósok. A lövések. A káosz.

Elaludtam.

A Szabad Gyökér Klán felderítőiről álmodtam.

Legnagyobb rémületemre ismét fogoly lettem. Míg

Ösgyökeret győzködtem arról, hogy nem vagyok kém, megérkezett Berci. Kókadt Tollseprűvel.

Örültem.

A barlang őrzője megnyugodva kioldatta köteleim. Míg zsibbadt karomat dörzsölgettem, bevezettek egy kisebb odúba. Egy számítógép elé invitáltak.

Pár perc múlva már számítógépes vírust gyártottam, közben Berci arról regélt, hogy Bulu időközben beleszeretett egy ügynöknőbe, Zulu meg egy korcsba.

Én persze senkibe se...

Míg én azon szenvedtem, hogy nem akartam hacker lenni, addig a kedvenc vírusom már végérvényesen érvényesült. Összeomlott Kupáncsap hálózata. Ebben a pillanatban megértettem, miért kellett lejönnöm nyaralni.

Megkezdődött a Polgármesteri Hivatal ostroma...

A kamerák képei között váltogattam. Egy perc sem kellett, már a villódzó monitort bámulta a mögém tódult ellenállók kis csapata is.

A kommandósok összevont erőikkel, vadul támadtak. A polgárőrök iszonyú vadul küzdöttek.

Ordítottunk, drukkoltunk...

Később beszippantott a monitor.

Én vezettem a kommandót.

Vesztettünk, szétszóródtunk, taktikázva ismét támadtunk, de veszítettünk, immár kevesebben, de lelkesebben újból támadtunk, de veszítettünk, s végül én egyedül, ordítva támadtam, de veszítettem...

Elkaptak.

Visszavittek az ismét megtelt arénába.

Egy kötéllel leeresztettek a szörnyű mélybe.

Alattam a tömeg őrjöngve lüktetett és úgy zajongott, mint egy megzavart méhkas. Legalább ezer széksor gyűrűzött alant. Körbe-körbe, mintha egy görög színház lenne. A felső sorokat meg-megszakították a sötét üvegű teraszok, és a nyitott díszes páholyok. Középujt - lenn a mélyben - egy hatalmas ellipszis alakú betonplacc szürkéllett. Tele mindenféle robotokkal. Gyilkos pengéket villogtató gladiátor-robotokkal.

Körben a már jól ismert hegyek.

Ledobtak.

Több helikopter is körözött felettünk. A nyitott oldalaikból - hatalmas gépfegyvert szorongató - bőrruhások lógtak ki. Rágógumiztak. A rotor hangját elnyomta a féktelen zaj.

Durván lehuppantam.

Összekuporodva hessegettem el a tudatomat ostromló felismeréseket. A robotok sercegő, zizzenő, szilánkos hangjait. Amelyek látványa a fejemben tolongva, zsúfolódva hullává zabálták éneket. Véres pengék, vöröslő fém, lecsapó bárdok villódzó képei ivódtak belém, szivárogtak minden sejtem burka mögé...

Mindenütt vérrel... Vértengerrel...

Kidülledt szemekkel vergődtem. S egyszerre csak akaratlan, vad ordításba kezdtem. A saját hangomat alig hallva fröcskölt liternyi nyáldarabokkal belőlem elő a rettegés.

Ordítottam. Üvöltöttem.

Vinnyogó áriám megannyi pegazusán hadonászó, tajtékzó fémszilánkok szabadultak fel ősi börtönükből. Az értelem rácsait porrá zúzva. Szétporlasztva bennem minden utolsó emberit, hanggá küzdve az összes ösztönmaradványt.

Csatarendbe állítva génüzeneteim foszlányait. Ami most, és itt - az évmilliók alatt letűnt, egyre ismerősebb közegben, a szorongás dzsungelében -, mindenkivel egyértelműen tudatta, hogy már ismét állat vagyok. Csúcsragadozó. Az ember. A robotok fölött álló intelligencia.

Én.

Nem úgy, mint ti. Körülöttem. Akik el akartok emészteni. Ti. Vacak rozsdaboglyák. Akik húsomat, véremet kéritek. Nektek üvöltök. Nektek üzenek. És ordítottam, és ordítottam, ahogy a torkomon kifért.

Ettől aztán jól elfáradtam, de rájuk támadtam.

Izzadtan ébredtem. A nővérke egy hűs, illatos kendővel törölgette az arcom.

Berci kimehetett, mert nem láttam sehol. Bulu éktelenül horkolt. Zulu egy csontot ropogtatott. Megnyugodva láttam, hogy nem emberi...

A vaságy peremébe próbáltam kapaszkodni, hogy felüljek. A hűs fémhez érve eszembe jutottak a robotok. A lázálom. A ragacsos feketeség, amely sűrű iszonyal, feneketlen kútként szippantott magába.

Elnyelt.

Ismét zuhantam. A lassú, monoton géphangok zümmögése viharként tombolt reszkető tudatomban. Félttem. Rettegtem. Vártam, hogy az érces szörnyeteg had rám vesse magát, és széttépjen.

Máris éreztem a döbbent utolsó pillanatot.

A szikrázó pusztulást, a halált.

A sorstól kiérdemelt végső ajándékot.

De nem így lett. A sors másképp döntött. Feleszméltem. Egy forrón gőzölgő húslevest kaptam. Míg ettem, aggódva rájöttem, hogy ez csakis a dili-szanatórium lehet. Megismertem a fal színét...

Ettől elment az étvágyam.

De túl gyenge és álmos voltam ahhoz, hogy ezen tépelődjek.

Ismét elaludtam.

Az erdőben iszonyú sötét volt. Rohantam, ahogy bírtam. Bercibe kapaszkodva. Mellettem az óriás izomkolosszus csörtetett. Bulu. Néha eléem került. Egy kutya lihegett előttünk. Zulu. A hatalmas alak búzlott, mint egy jól érlelt sajt. A Hold és a csillagok a talpam alatt gomolyogtak. Berci folyamatosan röhögött. Az eb is.

Egy motoron száguldva utolért bennünket Gizike.

Itt felocsúdtam.

Megettem a második fogást.

Az erdőben ismét iszonytató sötét volt. Rohantam, ahogy bírtam. Most Kókadt Tollseprű fejdíszébe kapaszkodva. Mellettem Berci az óriás izomkolosszus nyakában ült. Vadul ösztökélve Bulut. A balkezeiben lévő sörösüveggel rendszeres időközökben

ütögetve a fejét. Néha elém kerültek. Zulu nyelvét lógatva lihegett előttünk. Előtte egy mennyasszonyi ruhában loholó, lila alapon, sárga pöttyös bundájú spániel kinézetű kutya kerülgette a fákat.

A mellettem trappoló hatalmas alak búzlott a ráömlött sörtől. Berci énekelt. Gizike egy számár hátára kapaszkodva beért bennünket. Berci átugrott mögé.

Itt felébredtem.

Megettem a süteményt.

VÉGSŐ FEJLELMÉNY

Két hét múlva egy sápadt, de még meleg reggelen, míg a szendvicsemen rágódtam, visszagondoltam a Pusztahórekettyési nyaralást rózsaszín ködben gomolygó, imádott emlékké modifikáló végső fordulatra.

Az utolsó nap, utolsó ott töltött percének, legutolsó másodpercének, a legeslegutolsó pillanatára.

Amikor a visszakapott autóm kormányába kapaszkodva, csikorgó kerekekkel, sivító, alattam füstölgő gumikkal, a gázpedálba tövig taposva, kiguvadt szemekkel a tükörben az egyre kisebb fasort bámulva elszáguldottam haza.

Ide. Ide az otthonomba. Haza.

Ma reggelre már csak az indulás előtt kapott ezer puszi halovány cuppanás-emléke maradt a nyaralásból.

Amit a hálás, integetve búcsúzó Gizike zúdított rám, mielőtt elhajtottam volna.

No és egy-két forradás, zöld, lila, kék, szivárványszínű, vagy már nem látszó, de gyötrően fájdalmas zúzódás. Ja! És az éppen összeforró csontok sajgása, sejtjeim jajgatása.

Nyögtem egyet.

Majd megittam a zacskóból a kakaót, ami jó szokásához híven ma is az ölembe ömlött, de csak aztán, hogy a fogaim közé szorult a lerágott zacskósarok.

Elindultam a hűtőszekrény felé.

Jó pofát vágtam a dologhoz, még a rám előző legyet sem anyáztam le magamban. Csak 'jónénikéztem' egy picit. Elvégre a sörömért megyek vagy mifene.

Ráadásul milyen jó hideg, párás, csábító az üveg...

A sörről eszembe jutott a barátom. Akinek a felesége a Pusztahórekettyés és Bülöncdűlő Képviselőtestületek Körjegyzőségének körjegyzője, vagy pontosabban: volt körjegyzőnője.

Ó...

Az én megmentett Gizikém...

A puszi helyek - csiklandós lüktetéssel - ismét bizseregni kezdtek.

Csuklottam egyet.

- **Na... emlegetnek...** - futott át rajtam.

Eszembe jutott Berci első telefonja. Ami olyan váratlanul ért, mint derült égből a villámcsapás, hiszen nem igazán tartottuk a kapcsolatot amióta oda lementek.

Amivel lehívott nyaralni.

- **Van minden, csak a fogkeféd hozd...**

Az a furcsa kuncogás most is itt csengett a fülemben. Mára már jól tudtam, hogy nem kuncogás volt, s azt is, hogy nem kellett volna elindulnom nyaralni.

De ugye lementem...

Reggel lett. Az ébresztőóra rádiója – már egy ideje - bömbölve ontotta magából a zenei szerkesztő kedvenc slágereit. Rápillantottam azokra az utálatos-vörös digitális számokra.

- **Fel kell kelned!!** - üzenték...

Nyújtózkodtam, sóhajtoztam, s a zene ütemére lengve odabotorkáltam a redőny gúnyosan vigyorgó gurtnijához.

Nekiveselkedtem, s a dobszólón bevadulva, hirtelen megrántottam. Az őszi reggel éledező napfényének

halovány sugarai boldogan hancúroztak odakinn a szemközti ház szürke betonfalán...

Valószínűleg.

Mert ebből nekem semmi sem jutott. Kókadtan néztem a - két napja kicserélt – gurtni, kezemben csüngő darabkáját. Ott kornyadozott, szinte vigyorgott. A sötét redőnnyel együtt, ami szemtelenül, mozdulatlanul, egy mögé beszorult légy zümmögő áriáját hallgatta...

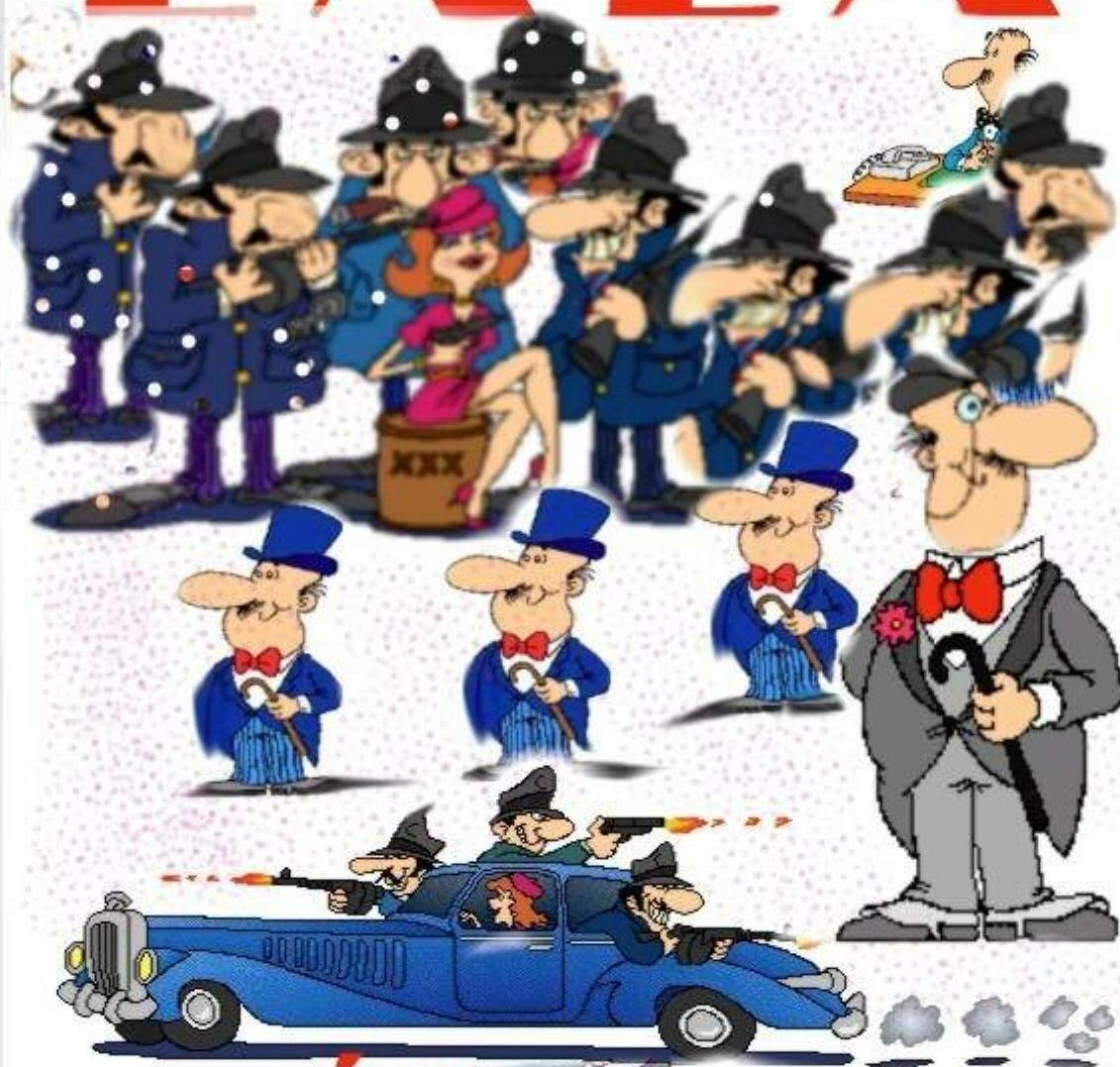
Győzelme teljes tudatában.

Na itt kezdtem megszeretni, ezt a boldog hétköznapot.

- vége -

előkészületben:

L A L A

**és a
TÜRELMI ZÓNA**

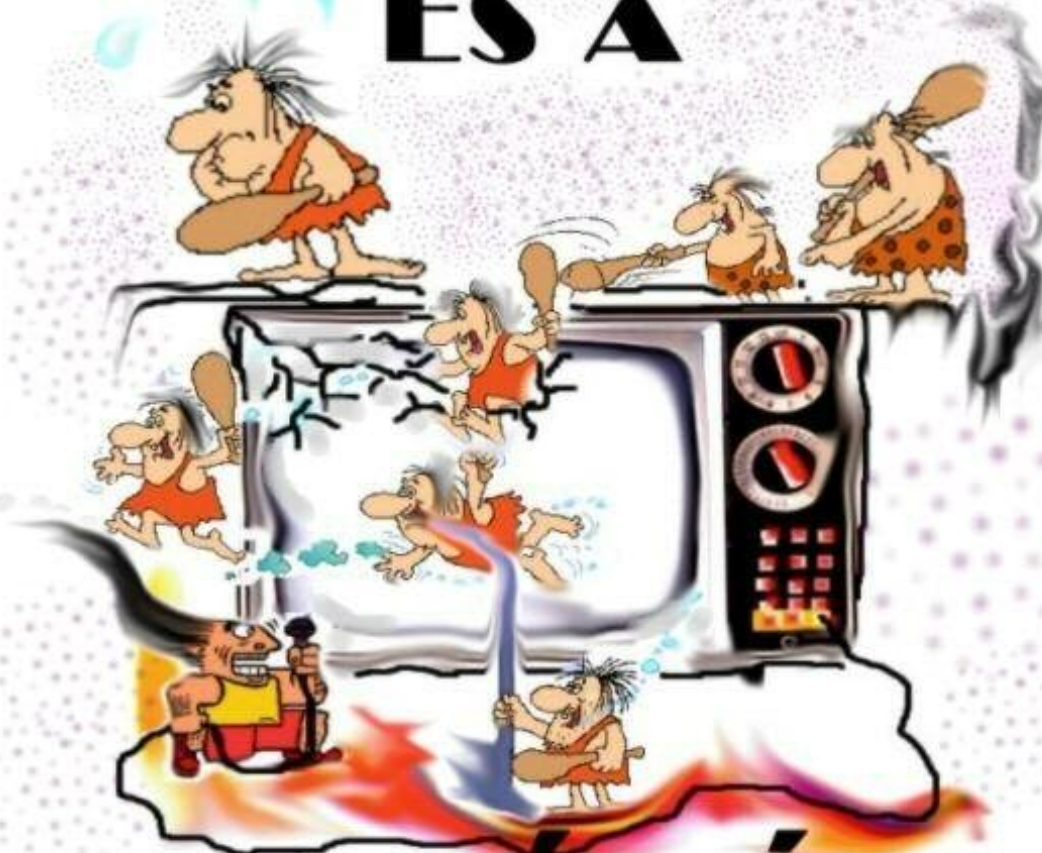
t á r s a d a l o m s z a t í r a

CyberBooks

előkészületben:

LALA

ÉS A

**VALÓSÁG
SHOW**

t á r s a d a l o m s z a t í r a

CyberBooks

Borító:

Arts Factor Design Stúdió

ISBN 963 9583 22 7

*Ez az e-book a mű szerzője által korrektúrázott kéziratból készült.
A kiadó nem vállal felelősséget az esetleges helyesírási, nyelvhelyességi, s egyéb hibákért!*